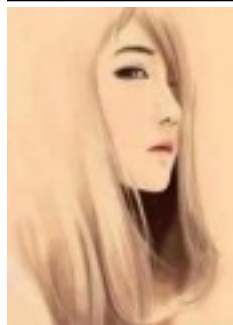

Nữ Phụ, Yêu Anh Đi

Contents

Nữ Phụ, Yêu Anh Đi	1
1. Nói Gì Đây?	2
2. Chương 1: Tôi Kiêu Ngạo	2
3. Chương 2: Tôi Thẫn Thẩn	4
4. Chương 3: Tôi Thích	6
5. Chương 4: Tôi Ghét.	8
6. Chương 5: Tôi Không Biết.	10
7. Chương 6: Tôi Hư!	12
8. Chương 7:tôi Chờ	15
9. Chương 8:tôi Là	17
10. Chương 9:tôi Xoay	18
11. Chương 10:tôi Cáu!	20
12. Chương 11: Tôi Và Gã	22
13. Chương 12: Tôi Buông.	26
14. Chương 13: Tôi Nghe.	28
15. Chương 14: Tôi Biết.	31
16. Chương 15: Tôi Hiểu.	33
17. Chương 16: Tôi Khinh!	35
18. Chương 17: Tôi Hôn	37
19. Chương 18: Tôi... Yêu?	39
20. Chương 19: Tôi Nghĩ.	41
21. Chương 20: Tôi Phát Hiện.	44

Nữ Phụ, Yêu Anh Đi

Giới thiệu

Tác giả: Vân CàNaThể loại: sủng, 1vs1. Nói thể nào nhỉ? Ok! Đầu tiên là ba hay bốn cặp nam chính

1. Nói Gì Đây?

Truyện viết khi rồi rồi.

Không có mục đích cụ thể.

Chỉ là hàng giải trí thôi các bạn àh!!

....

Tuân theo quy tắc của mọi câu chuyện teenfic bạn hay đọc, rằng nam cường hãn, nữ toàn năng.

Nữ phụ ngu đốt, điên khùng hay đại loại thế.

Tuy nhiên, lần này, không phải dưới góc độ của nhân vật chính mà là từ nữ phụ.

Cô ta nghĩ gì sau tất cả.

Cuối cùng, nữ phụ nào phẳng đó có đáng hận không?

2. Chương 1: Tôi Kiêu Ngạo

Tôi là một kẻ kiêu ngạo!

Đúng, và nếu bạn gọi là chảnh chọe thì cảm ơn nhé, bạn nói thế càng chứng tỏ bạn đang ganh tị với tôi thôi!

Tôi từ nhỏ đã là công chúa được ưu ái, ba mẹ tôi đều là dân kinh doanh và gia đình tôi thực sự giàu có!

Tôi có nhà, có xe, có tiền bạc đầy ví.

Cuộc sống màu hồng!

Tôi có bạn, dĩ nhiên, trong mắt tôi đó là hai cô gái tuyệt cú mèo!

Họ giống tôi, giàu có và kiêu ngạo. Bị lũ người ngu ngốc ngoài đó mắng là lũ con gái xấu xí, giả tạo và chanh chua!

Ha! Cảm ơn nhé! Sự P.r tuyệt cú!

Tôi ở đây, 16 tuổi, giàu có và tự do!

Mọi người bàn tán về tôi hơi nhiều và họ gọi thú vui cùng tôi và lũ bạn là thói xấu!

Thôi nào các bạn!

Hãy thừa nhận đi, các người đang ghen tị!

Ba mẹ tôi làm ra tiền và mục đích của họ không phải là chỉ vì tôi thôi sao?

Này, tôi 16 tuổi, học sinh cấp ba, dùng tiền của ba mẹ. Điều đó không có sai!

Tôi mua sắm, trang điểm, hóa trang.

Đó không phải là đua đòi! Hãy sinh trưởng trong một gia đình giàu có đi!

Bạn có thể tầm thường trong giới thượng lưu được ư? Định tát vào mặt gia đình mình à?

“Ồ, ông ta nghèo đến mức con ông ta không mua nổi cái gì ra hồn?”

Thích thế à?

Hay muốn tôi đi làm từ thiện hay thanh thanh nhã nhã các kiểu.

Ồ hô hô, thật giả tạo!

Tôi kiêu ngạo vì tôi đáng được như vậy!

Đừng đùa với tôi và xin cầm mồm lại nếu bạn muốn nói tôi đua đòi, bảnh chọe và không nên nết.

Bạn, là ếch ngồi đáy giếng, bạn chẳng hiểu gì cả!

Bạn thân mến, cứ giàu có đi rồi bạn sẽ hiểu!

Con người kiếm tiền để phục vụ bản thân và gia đình nên nếu không giàu có thì hãy xắn tay áo làm chút gì đó đi! Đừng co đứng đó chỉ chỗ rồi bảo tôi là phá gia chi nữ!

Mồm bạn thối quá, xin lỗi, mau đi đánh răng đi! Xùy xùy!

Ah, nói hơi nhiều.

Hãy nói chút ít về gia đình cao-ngạo- bị-gợi-là-hợm-hĩnh yêu quý của tôi nào!

Ba tôi, đầu tiên, ông mập mạp, bụng bia nhăn nheo và xấu xí!

Nhưng nhìn xem, đừng cứ nhìn cha tôi và chỉ trỏ như thể bạn biết tất cả vậy! Ông xấu xí và trông gian trá, điều đó không ảnh hưởng gì đến nhân cách của ông cả.

Bạn à, và có ai nói với bạn nói xấu người khác cũng là một loại thiếu đạo đức chưa?

Và nếu nói ba tôi là một con cáo già, lũ diên, ai đi kinh doanh lại không có chút mưu mô sách lược?

Chỉ là, họ giấu giỏi hơn cha tôi nên im đi, lũ nhóc!

Ba tôi như vậy vì ông thần thần, không thích giấu giếm bản chất của mình, được chưa?

Còn mẹ tôi...

Chà nghe nhé, họ nói:

“Bà ta thật xấu xí, mũi hợm và tự cao! Sao bà ta không nhìn lại mình?”

“Nhìn bà ta ăn mặc đi! Nhìn bà ta đi! Đây là bằng chứng những người xấu xí mặc gì cũng không ra hồn!”

Thôi được rồi, chính xác, cái quái gì đây?

Xấu là sai à? Từ bao giờ gu thẩm mỹ cá nhân lại đáng nói như thế?

Lũ nhiều chuyện!

Này nhé, mẹ tôi rất đẹp và ba tôi yêu bà, yêu nét đẹp bên trong và ngoài của bà.

Ông yêu những gì bà mặc và với ông, bà luôn là thiên thần dù thế nào đi nữa!

Một gia đình bị dị nghị lại hạnh phúc như thế, bạn có từng nghĩ tới?

Tôi, vâng, xấu xí, mặt trát đầy phấn và học ngu!

Vừa lòng bạn chưa?

Ba mẹ tôi không đẹp và tôi tự hào vì mình giống họ! Tôi có nét đẹp riêng và nếu yêu một ai, người đó cũng sẽ như ba tôi vậy, yêu bằng con tim chứ không phải con mắt phàm tục.

Cho nên,

Haha, tự hào mà nói, tôi kiêu ngạo vì tôi có một gia đình đáng để người khác mong ước!

Giàu có, ba mẹ yêu nhau thật lòng, được cưng chiều và trân trọng.

Bạn nghĩ sao?

Đây, là gia đình của nữ phụ, của nhân vật bị ghét số một.
Là gia đình ‘bại hoại’ mà mọi người hay mắng mỏ và coi thường!
Đáng cười không? Hay đáng coi thường, xem nhẹ và xỉ vả?
Yap~~ nói xem nào!
Một cô gái như vậy, một người ba và mẹ như vậy, một gia đình như vậy...
Tôi không dám nói là tốt nhất, nhưng nó đáng để bị xỉ vả sao?
Kết thúc của mọi câu chuyện đều là phá sản, bị lãng mạ và sống trong bóng tối!
Ồ, có vẻ mọi người đều thích ngược nữ phụ nhỉ?
Nhưng có bạn giờ bạn chịu nghĩ, về cảm giác của họ chưa?
Cô gái ngạo kiều này....
Sẽ khác hay kết cục vẫn như vậy?

3. Chương 2: Tôi Thẫn Thẩn

Đó là một đêm dài.
Tôi khá bận rộn với hai cô nàng bạn thân cũng như lũ xu nịnh chết dẫm.
Đi dọc trung tâm thương mại, mua vài thứ cho bản thân: nước hoa, son môi, guốc giày và váy áo.
Ồ, bạn hiểu mà, tôi là một cô gái!
Vẫn vậy, bánh chọe và ngu dốt, vung tiền mua hàng, cao giọng bình phẩm.
Tôi chẳng ngại đóng vai xấu đâu!
Đầm màu lục có khuyên đính màu hổ phách nơi mép váy.
Hay đấy!
Tôi chạm vào nó, nhưng cùng lúc đó, có một cô gái cũng chạm vào!
Cô ta cao, thon và thời thượng. Chà, tôi không phủ nhận rằng cô nàng đẹp ra phết đâu!
Và nhìn xem, ái chà, mắt và tóc cô ta kìa! Có vẻ như đôi mắt xanh ấy chưa đủ để nói rằng cô ta là một nàng Việt- kiều- kiều- mẫu cho nên nàng ấy đã làm cho mái đầu của mình một màu đỏ tím chói mắt!
Tôi thú nhận mình phô trương nhưng cái vẻ của cô gái này làm tôi mắc ói.
Có vài người bàn tán, ô hô hô, chúng thật lắm mồm, thiếu gì các vụ tranh giành như thế này nào?
Họ bàn tán và xem nào, mũi nhọn chĩa về tôi! Thấy chưa? Lũ ấy mà biết gì về lẽ phải? Chúng nó chỉ bênh kẻ đẹp thôi!
Nếu bạn đẹp và lạnh, họ sẽ gọi đó là kiều ngạo cao quý. Nhưng nếu không xinh đẹp, bạn thân mến, bạn chỉ là con nhỏ chảnh chọe, màu mè và láo xược!
Cuộc đời, bất công là thế!
“Buông...!”
Ồ, nhìn xem! Cô ta đang nói kìa. Có vẻ như khả năng ngôn ngữ của cô ta tệ phết nhỉ? Buông? Cho xin, cô ta nghĩ mình là ai? Cô ta không biết đánh vần hai chữ văn hóa sao?

Nếu cô ta đang hoang, ví dụ như :

“Tôi rất thích nó, nhường nó cho tôi được không?”

Hay là

“Xin lỗi nhưng tôi chọn nó trước, bạn có thể nhường không?”.

Đó đó, khỉ thật! Khả năng ngôn ngữ kém vừa thôi!

À mà, có lẽ em ấy là Việt kiều nên vốn tiếng Việt bị nghèo- hóa theo lũ bạn tây rồi.

“Tại sao?”- tôi chất vấn.

Ok, cô gái thiếu lịch sự, đầu nào!

“Tôi chọn nó trước? Buông ra!”

Cô nàng tóc tím than cao giọng, ôi tôi dai bụng đến chết mất! Cái giọng gì đây? Muốn đấu.

Haha, xem cô ta nhú mi kìa! Cô nàng thọc mạch trong tôi đang ở ngay cổ họng hay lỗ tai để nghe rồi đây!

Xin lỗi nhé, xinh đẹp và láo toét. Nghe đây cô gái, chúc mừng, tôi ghét cô rồi đó!

“Tôi nghĩ tôi chạm nó trước!”

“Cô muốn sao? Cô nói gì đi chứ?”

Cô ta thấy quả bóng nóng hổi qua chị nhân viên tội nghiệp.

Chị ta tỏ vẻ bối rối nhưng tôi có thể nhận ra đôi mắt đánh giá ấy!

Ồ, tôi sẽ thua thôi! Vì trang phục của nàng Việt kiều này đắt hơn tôi nhiều!

Ya~~ cuộc đời!

Dĩ nhiên, tôi bị hụt cái đầm ưng ý và được an ủi bằng ánh mắt “cô thua” đầy châm chọc từ nàng mỹ nữ nọ.

Ô hô hô, đủ rồi cô gái lếu láo, cô tự cao quá đấy!

“Cô cứ chờ đó!”

Tôi vút lại câu nói sau đó đi thẳng.

Tôi rất vội nên chẳng thừa calo đâu mà đi nói chuyện với một cô nàng vô văn hóa ngay nghe lũ chó hùa đó tán phét.

Tôi có nhiều việc hơn phải làm!

Và coi kìa, hai người bạn thân mến Ngọc Trân và Tuyết An đang đứng đó đợi tôi.

Thấy chưa? Họ luôn đợi tôi! Cứ gọi chúng tôi là ngu dốt và chảnh chọc đi, vì chúng tôi có một tình bạn vững hơn cả bàn thạch, sắc hơn đá quý và giá trị hơn kim cương.

Chúng tôi không ngại thị phi!

Biết sao không? Vì chúng tôi thần thần, có gì nói đó và khi chúng tôi nói, bạn thân mến, tôi chỉ góp ý giúp bạn mà thôi!

Bạn không nghe ư? Chà, mặc xác bạn vậy. Như cô gái ban nãy, cô ta vô văn hóa và tôi có nói gì đâu!

Tôi muốn giúp , bạn đừng dừng!

Vậy thôi nhé! Sống chết mặc bây.

Tao, không quan tâm nữa...

4. Chương 3: Tôi Thích

Lại một ngày mới!

Quảng cái tâm lý chết đuối vì cô nàng thô lỗ hôm qua. Tôi dậy sớm, sửa soạn và đi học.

Phấn thơm ngát và tôi thực sự thích nó. Cảm giác lớp bột mịn chạm vào da thịt làm tôi thấy vui vẻ.

Tôi thích trang điểm kiểu ma cà rồng với khuôn mặt trắng bệch, môi đỏ máu cùng đôi mắt màu máu.

Kính áp tròng không tốt cho mắt lắm, tôi chỉ dùng nó một chút vào ban đêm khi đi chơi cùng lũ bạn.

Còn sáng thì, cứ để nguyên vậy đi!

Ngọc Trân và Tuyết An đã đợi sẵn ở trong lớp, chúng tôi trao đổi một chút về việc làm đẹp.

Đừng gọi chúng tôi là điệu đà ổng ẹo. Con gái, ai cũng thích làm đẹp cả lũ ngốc ah!

“Sao trông cau có thế?”

“Hôm qua tao gặp một nhỏ tự luyện thấy bà... này nha, tao đụng nó, ok tao sai, nhưng cũng đừng vì thế mà cong cớn cái mặt nó lên chứ! Xin lỗi, nó có giá lắm à?”

“Oh... nó khá giống với quý cô Việt kiều hôm qua tao gặp đó chứ! Tao đoán hai cô nàng ấy cùng hành tinh hay đại loại vậy!”- tôi cười, trong phút chốc liền nhớ về ả tóc tím than nọ.

Ha ha, thú vị chưa?

“Ahhh~~ Phong, Thiên và Minh đã tới!”

“Yooo!”

Tôi cùng hai nàng bạn thân đứng dậy. Sẵn sàng gặp mặt người mà mình yêu thích.

Tôi đến và thấy cậu, Phong, người mà tôi đem lòng cảm mến. Phong và tôi cùng lớp, như mọi người nói, thì họ có vẻ ủng hộ chuyện tôi mến cậu.

Phong, tên đầy đủ là Nguyễn Minh Lân Phong, con trai duy nhất của ông chủ tập đoàn dầu khí giàu nhất thế giới. Cậu học giỏi, điển trai, giỏi thể thao và tài năng.

Tôi dám cá học viện nghệ thuật quốc gia sẽ trả mọi giá để có được một tay đàn như cậu. Thật đấy, hoặc ít nhất, tôi bị mê man bởi đôi bàn tay của piano và trống đó.

Đôi bàn tay của âm nhạc, đôi bàn chân của thể thao vua, giọng nói của bá chủ...

Cậu.. tuyệt vời như một huyền thoại.

(Ya~~ một hình tượng ‘nam thánh’ đặc trưng nhỉ?)

Lân Phong... gió lạnh..

Người mà tôi thích!

Sau này, thật lâu sau đó, đối mặt với người con gái từng yêu mình say đắm, có người đã hỏi

“Cô yêu tôi chứ?”

“Có... em yêu anh! Mỗi giây mỗi phút đều là yêu!”

“Vậy tại sao?” Lại buông tay

“Vì anh.. chỉ biết làm tim em đau mà thôi!”

Anh, em hoàn toàn buông tay rồi!

Trong lớp học, tôi cố nhét từng câu chữ vào đầu..

Ủm.. nghe lạ quá ha?

Dù sao đi nữa, bạn à, như tôi đã nói mình là một con ngu dốt.

Tôi học, trong mơ màng và vô thức, y hệt như người lạc giữa sa mạc quanh hiu...

Chà, một sự so sánh hay đấy, tôi tự tặng mình một con mười sáng chói cho môn ngữ văn thần thánh.

Từ chỗ này, tôi luôn có một lợi thế to lớn đó là được ngắm Lãnh Phong thật trọn vẹn- từ phía sau, dĩ nhiên.

Tuyệt! Tin tôi đi, cả đồng con gái luôn sẵn sàng có chỗ ngồi này..

Lớp học yên ắng và nghiêm túc, không khí nghiêm túc an lành và nam thần của lòng tôi thay vì thường ngoạn nó thì lại ngủ đến an lành.

Đôi khi, tôi không hiểu được cậu ta.

Tôi tham lam, tham lam muốn gỡ sạch con người thật sau lớp mặt nạ đó, tôi tin, lạnh lùng không phải là tác phong của cậu.

Thi thoảng, trong một giây nào đó, tôi vô tình thấy được một Lãnh Phong thật khác- năng động và có sức sống hơn.

Tôi muốn làm tan chảy tảng băng khiến cậu xa cách với mọi người.

Phong... lạnh lùng, đó chắc hẳn không phải anh!

Đang miên man suy nghĩ, cánh cửa đã bị đập tan.

Ok bạn à, đồng ý là bạn muốn tạo ấn tượng đấy nhưng ngu vừa thôi, học phí của bạn là do ai đóng vậy? Bạn sao? Dù có thế bạn cũng không có quyền làm vậy đâu!

Ô hô, và coi kìa, đó không phải là nàng- việt- kiều- tóc- tím- than hôm nọ sao? Chà, xem ra cô nàng khoái chơi nổi nhỉ?

Nhuộm tóc kìa, tự ý sửa đồng phục kìa! Nghe hay quá ha? Con nhỏ tự tiện.

Cô ta đi cùng hai cô nàng, coi nào, đẹp phết đó chứ! Nhưng quên đi, họ vừa làm chuyện ngu dốt gì đây?

Đập cửa, phá hoại tài sản nhà trường.

Tự ý phá cách đồng phục, vi phạm nội quy.

Và xem nào...

“ôi, cậu ấy thật ngẫu!”

“Xinh quá đi mất!”

“Thật phong độ”

...

Ahhaha

“Mày nghĩ sao?”

“Chơi trội thấy ớn, nó sợ không ai chú ý nó chắc!”

“Đúng ha! những cô nàng mê hào hoa, phải không hả?”

“Các người đừng có ghen tị với người ta rồi bày đặt nói bậy!”- một cậu nam sinh hét lên.

Ghen tị? Nói bậy?

Cho xin, với các quý cô ưa chơi nổi và hắt mặt như thế bị dị tật mắt kia sao?

Tôi không ham đâu!

Đúng là, có gái đẹp, lũ con trai sẽ nhanh chóng thành chó hùa...

Tôi nhìn qua Lãnh Phong.

Phải, chỉ riêng cậu không thể!

Có phải hay không, cậu cũng như tôi, ngán ngấy lũ thượng nạng hạ đạp đó.

Tôi, hình như càng ngày càng thích cậu rồi!

5. Chương 4: Tôi Ghét.

Ba cô nàng ngạo kiều nào đó vẫn hếch khuôn mặt to tướng của mình một cách đầy kiêu hãnh.

Này, các cô gái, chúng ta cùng lớp đấy! Đừng cư xử cứ như cô bước vào đây là vinh hạnh của lũ này đi!

Trông phát nôn lên được!

Tôi nhìn họ, ba nàng xinh đẹp nào đó đang ở trong màn giới thiệu bản thân của họ.

“Chào các bạn, mình là Ngô Tuyết Vi, người lai! Cứ gọi là Xunye cho thân thiết nha!”- nói đoạn cô nàng nháy

mắt với cánh con trai trong lớp.

Ô hô hô, coi kìa, con người kiêu ngạo ban nãy đâu rồi? Cái nháy mắt, tôi xin lỗi, lẳng lơ và dung tục đó thật phát rồ.

Cô nàng đạo lý bấy lâu vốn trốn kĩ trong tôi nay cuối cùng đã thòi đầu ra, tặng cho cô nàng Xun-ni-i đó một cái nhìn khinh khỉnh đầy kiêu hãnh.

Chúa cầu hộ cho bộ mặt giả tạo của cô ta!

Cô nàng thứ hai, vẫn như bạn mình, chải chuốt và sành điệu, dùng cái ánh mắt ‘tao là chị đại’ nhìn cả lớp, miệng đánh âm cao vút. Ồ, một giọng nữ cao, có vẻ thượng đế rất ưu ái cho vòm-họng-được-chọn đó.

“Mai Anh Thư, Laylye!”

What? Vậy thôi hả?

Laylye? Laylye? Cái gì đây? Lây-lết sao? Nghe hay đấy!

Chà, có vẻ cô nàng có vòm họng được chọn này không khoái nói cho lắm, a! Hay là mồm cô nàng bị tật nhỉ? Bạn biết đấy, tôi có người bà con bị ung thư vòm họng và cậu ấy thật đáng thương.

Trở trêu thay, người không thể nói trong khi dẫn vật với khát khao có một câu tròn chữ thì cô nàng này lại dẫn vật trong nỗi cố gắng tiết chế ngôn từ!

Ha, xem ra đây cũng là một cô gái đáng thương đó chứ!

“Băng- Jasmyena”

Thôi được rồi, ai tới và đem ba con nhỏ điên này cút mau đi!

Băng.. Cái gì Băng? Bộ họ cô ta xấu lắm sao? Hay là quá cao quý nên lũ dung tục như chúng tôi không được phép biết? Và cái tên... Jasmyena... trát-men-i-nha? Xem ra gia đình cô nàng làm ngành xây dựng.

Cái tên liên quan ra trò đấy!

Xem nào, một ả lẳng lơ tên Xun-ni-i; một bà chị đại khoái lây-lết và nàng Việt kiều tím than trát men qua ngày!

Chúa chứng giám, tôi muốn đạp chết đám con gái này lắm rồi!

Cô ta quên mình đang ở đâu sao? Đây là Việt Nam đó! Và cho xin đi! Họ nghĩ mình là ai vậy?

‘A! Họ quá cao quý nên chúng ta chỉ được biết tới đó thôi!’

Hay

‘Chị là một bí ẩn, mấy đứa còn không mau vào tìm hiểu chị!’

Cái beep!

Cho tôi thử thề đi, ba cô nàng này làm tôi phát ốm mất, ai mau đưa họ về hành tinh của mình đi!

“Anh Thiên!”- cô nàng lây-lết bị ung thư đáng thương chạy lại ôm chầm chàng nam thần của trường, chà, nàng lẳng lơ ban nãy nãy hóa chó ngoan rồi!

Tôi trong lòng rất muốn nói: “good job, dog!”

Ya~~ xem nào, tuy vậy Thiên có vẻ không né tránh mà còn dùng ánh mắt thân thiện, bảo bọc với cô ta!

Cái gì đây? Ôn nhu với người gần như công khai cầm sừng mình sao?

Ô hô hô! Tên này, tại sao bạn tôi lại đi thích loại não thiếu nếp nhăn này chứ?

“Ngọc Trân, mày ổn chứ?”

“... tao ổn!”

“Mày biết đó, tao có thể qua đó và tát cô nàng bạn mới quý hóa của chúng ta vài từ thô tục!” Tuyết An chắc nịch nói.

“Hoặc cho tên EQ bị chó gặm nào đó biết rằng, mới có một phút cô nàng của hắn đã có ý đi câu người khác!”

“Bỏ đi!”- Ngọc Trân cười- “Rác, chính là không nên quan tâm!”

“A~~ mày nói đúng!”

Loại con gái xác lảo, tự cao và thích hư vinh đó, chạm vào thì thật bẩn tay rồi!

“Chào bạn!”- Minh cũng rất hồ hởi với cô bạn lây-lết ấy nhỉ? Làm người đẹp có lợi biết bao!

Xuất hiện, làm màu và được chú ý!

Ya~~ nghe hay đấy!

“Lại một cú hay ra trò nhỉ?”

“Cười tươi gê ha? Sao ban nãy cô nàng không cười với lớp như thế nhỉ?”

“Các cô gái à, ta có nên gọi trường hợp này là hám trai không nhỉ?”

“Có lẽ là gần thôi!”

Và các nàng ấy tự tiện chết được khi tự ý đi lại trong giờ giới thiệu bản thân và tán phét trong giờ học đấy!

Ồ, tôi không phủ nhận, mình “hơi” ghét họ- các nữ thần ưa chơi nổi- này rồi đấy!

Tôi giờ ngón giữa về các cô, lũ đáng ghét từ lần đầu gặp mặt à!

Chà, và xem kìa, cô nàng trát men đang dò dẫm lại chỗ Phong, anh chàng tôi yêu thích.

Tôi thú nhận, dù không có gì, nhưng cảm giác có người tiếp cận anh chàng mình thích thật không thoải mái tẹo nào.

Phải, tôi thừa nhận, mình ích kỷ.

Như đã nói, tôi là kẻ xấu mà!

“Sao lại là anh?”

Ồ hô hô, hay chưa? Sao lại là anh luôn đây? Đây, đừng có nói chuyện với ma cũ trong lớp bằng cái giọng ‘tao không chào mừng mày’ ngay nơi chốn của anh ta chứ!

Nghe ngu chết được!

“Sao tôi lại không được ở đây? Cô là ai?”- Phong nhúu mày, tìm tôi khê giờ ngón cái tán thưởng cậu.

Đổi đáp hay lắm, chàng trai của lòng tôi!

“Anh không nhớ tôi? Anh là ai chứ? Anh dám?”

Sao không dám, cô nghĩ cô là cái gì?

Tôi chẳng muốn đâu, nhưng có ai trách khi tôi thêm từ vô duyên và tự cao cho lũ lông nhiều màu này không.

Tôi thật sự, rất ghét cái phong thái vờ vịt đáng tởm này.

Phong, anh đừng bao giờ như lũ con trai ấy, chú ý đến cái loại này!

Nếu em thua, em tình nguyện thua trong tay người xứng đáng, nhất định!

Chương này chữ hơi nhiều và nặng nhĩ?

Yap~~ thật ra mình chỉ muốn lý giải, vì sao nữ phụ lại ghét nữ chính đại nhân đến mức ra tay hãm hại thôi!

Và như đã nói, vì nữ phụ thấy, cô nàng đó không xứng.

Còn bạn?

6. Chương 5: Tôi Không Biết.

Giờ ra chơi thần thánh cuối cùng cũng tới.

May quá, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi đầy! chứ cứ ở trong lớp mà nhìn lũ nào đó ra giọng đàn chị, chắc tôi tiêu mất!

Hừm.... lũ ma mới xác xược.

Tôi, như thường lệ, nổi gót theo Phong xuống căn tin. Cậu chẳng nói gì, hờ hững như mọi khi vẫn vậy. Dù gì tôi cũng không bận tâm lắm, đường này là của chung mà phải không?

Ya~~ một lý do hay ho, quý nàng trong tôi lại có dịp hất cằm kiêu ngạo rồi!

Tuy nhiên, trong khi Phong giữ im lặng, bạn cậu ấy coi như thường lệ thì có người lại tỏ vẻ khó chịu.

Ha ha! Nghe hay chưa?

Bạn Trát-men đáng mến đang nhìn chúng tôi đầy khinh miệt, vâng, là khinh thường và miệt thị. Chà, cô nàng nghĩ mình là ai thế?

“Cô thôi đi, cô không có sĩ diện sao? Ai cho cô cứ bám theo tụi tôi mãi thế?”

Vâng, đây là cô nàng nữ- thần- của- cả- lớp đó!

Như tôi đã nói trước, cô ta bất lịch sự lắm!

Nếu có người đi theo người- đi- cạnh- bạn thì chỉ ít phải giữ ít phép tắc căn bản được không? Một câu đại loại như: ‘bạn có thể ngừng đi theo chúng tôi được không?’ Cũng không nôn ra được à?

Mà nhìn đi! Tôi đi theo Phong chứ không phải là ‘tụi tôi’ đâu nhé cô gái!

Và xem, mở banh con mắt lai lấp lánh mỹ lệ to như cái trứng cút của cô mà xem! Phong đã nói gì chưa? Hả? Hả?

Thật khó chịu, cô ta nghĩ mình là ai chứ? Cái rốn của vũ trụ?

Ồ, tôi ghét lũ thích đề cao bản thân đến chết mất!

“Ai thèm bám theo cô!”

Hay đẩy trát-men, lại muốn đấu sao?

Thắng một lần nên quen hơi?

“Ai cho cô đi theo bọn tôi!”

“Cô điếc à? Tôi đã nói : tôi không đi theo cô!” Và đây là đường chung đó! Đường chung! Cô mua nó hồi nào hả

“Cô...”

“Sao? Tôi sao?” Cứng họng rồi hả? Không phải bình thường rất hăng hái sao?

“Đủ! Ai cho cô lên giọng với jasmenya?”- Thiên lên tiếng, ồ, cậu ta thì biết gì chứ? Cậu có biết chen vào đoạn nói chuyện của người khác là bất lịch sự không?

‘Cậu rốt cuộc có được học môn đạo đức hồi lớp một không?’- cô nàng gia giáo trong tôi vắn vẹo.

“Tôi không lên giọng với cô ta!” Và cũng chẳng thêm luôn, chàng trai!

“Còn cái láo, cô...”- Trát-men sấn tới, tay giơ cao.

Ồ, muốn đánh! Có ai nói với cô chưa ngoa mới là thứ gắn liền với tên tôi chưa hả?

Hay lắm, đến đây, tôi sẽ tán vỡ cái mồm thối ăn bậy nói bạ của cô một cái thật kiêu!

Nhưng giữa chừng, tay cô ta bị chặn lại.

Là Lãnh Phong..

“Jasmenya! Đủ rồi!”

“Kệ tôi! Anh có quyền gì mà xen vào? Anh thật vô duyên!”

Vậy cô gái, tôi theo Phong là chuyện của tôi, cô là gì mà dám xen vào?

“Cô...”

“Sao? Cứng họng rồi hả?”- Trát men hất cao cái cằm kiêu ngạo của cô nàng, lại một lần nữa tôi muốn xé nát cái bản mặt gớm guốc láo toét đó!

“Hừ, đồ ngu ngốc!”

Này này, đồ đứa con của ngành xây dựng đáng mến, cô nghĩ mình là ai mà có thể tùy tiện mắng người khác.

Mẹ nó, mặc xác hình tượng, mặc xác cái gì gọi là hiền lành thanh lịch, tôi muốn lên và đập con nhỏ này một trận cho hả dạ!

Nhưng, chưa kịp làm gì, cô bạn mới đáng mến của chúng tôi lại dùng cái ánh mắt bị- bạn- thân- phản- bội cùng nồng đậm thất- vọng nhìn Phong rồi chạy vụt đi, không quên làm mặt buồn- lăm- nhưng- cố- mạnh- mẽ nói lại một câu:

“Anh là đồ đáng ghét!”

Thôi được rồi! Tạm ngừng nào! Cái thứ gì đây?

Cô gái, đừng có dùng cái loại ánh mắt vợ ngầm tiểu tam đó trên tôi được không? Có cần tôi nhắc với cô giữa hai chúng ta là ai theo đuổi Phong trước không? Và anh ta là bạn trai cô sao? Không có! Vậy cô có quyền gì dùng ánh mắt đó với tôi!

Ôi trời ạ! Tôi điên lên mất!

Lũ người còn lại soi cái ánh mắt trách cứ nhìn Phong. Phụt, cái gì đây hả?

“Phong, mày hơi quá đáng!”

Quá đáng! Cái *beep* quá đáng! Đồ mê gái bán bạn.

“Tao không có sai!”

Phong hừ lạnh, bỏ đi! Và tôi chạy theo!

Cậu chạy rất nhanh và tôi biết cậu đi đâu!

Sân thượng!

Nơi an lành và thoải mái, cho cậu!

Tôi đến, thấy cậu ở đó, đứng một mình, cô độc và nhiều gốc khuất.

Cậu giống như bầu trời vậy, tâm sâu thẳm vô ngần với hàng ngàn vụn mây bủa vây, che đi những tâm tư tình cảm

Cậu, như thế nào?

Và đâu, mới là cậu.

Tôi đứng đó, phía sau cậu, ngắm nhìn tấm lưng to cùng bờ vai thẳng. Cậu im lặng mà tôi cũng chẳng nói lời nào.

Nhưng cậu biết tôi ở đây, hết như tôi đang từ phía sau, biết tâm trạng của cậu đang rỗng tuếch, bức dọc và giận lẫy.

Tôi không phủ nhận, rằng mình thừa biết cậu ấy có một chút trẻ con.

Tôi thích cậu, vì sao, bản thân tôi cũng không biết.

Đúng, tôi không biết và cũng chẳng màng rằng có nên biết hay không.

Thích là thích, thế thôi!

Là lúc nhìn thấy cậu, sẽ tham lam mong được cậu chú ý, được thấy đôi mắt đó phản chiếu bóng hình mình.

Thật ra, tôi biết, với một cô gái, hành xử thô lỗ trước mặt người mình thích là không nên, nhưng tôi muốn cậu từ từ và chậm rãi chấp nhận con người tôi, hết như tôi, dần dần mê luyến cậu.

Lý do thích cậu, không biết và cũng chẳng cần biết.

Vì nếu yêu nhau mà có lý do, ta sẽ cũng tìm được một ai đó khác giống vậy. Yêu mà không lý do, tức rằng người ấy là độc nhất và tốt nhất.

Không phải sao?

7. Chương 6: Tôi Hư!

Phải, tôi hư!

Là loại con gái hư đốn và xấu xí, hay mang trong mình những thói hư bất chợt cùng bao buổi tiệc tùng thâu đêm!

Chà, tôi không phủ nhận, ban đêm mới chính là thế giới của mình.

Mười giờ rưỡi.

Chiếc xe màu đồng đô sang trọng đã dừng trước cửa nhà và hai cô bạn thân của tôi chắc chắn có một người là tay lái.

Kiểm tra lại mình trong gương, tôi mỉm cười.

Tuyệt!

Mắt màu đỏ nhờ cặp kính áp tròng đắt giá, mái tóc đen nhưng hơi xù đúng chất ma đi cùng đôi môi đỏ đậm nổi bật, cái đầm bó sát màu đen, boot da báo, túi xách da cá sấu, và, chà, xem đi, một combo quá đỉnh cho cô nàng hư- đúng- điệu.

Xuống nhà, Ngọc Trân thân mến đã diện một bộ đầm đính tán siêu quyến rũ ra trò, còn Tuyết An lại vùi mình vào những bộ cánh không- khác- hai- mảnh- là- bao!

Yap! Đừng tò mò, chúng tôi thích như thế đấy!

“Em mới này moi từ đâu ra vậy?”

“Tao cá với thằng Tùng, rằng con Trát Men sẽ từ chối nó!”- Tuyết An cười tươi rói-” và mày à, con nhỏ kiêu kinh khủng, làm như mình là nữ hoàng vậy!”

“Vậy, diễn biến thế nào?”

“Phũ nhá! ‘Cút đi rác rưởi!’ Ô hô hô! Cô nàng có những câu làm tao buồn ói!”

“Và vạ lẩn trong lòng..”-tôi chui vào xe-“Tao muốn biến ba ả thiên thần gớm chó nào đó thành cái bô nhỏ nhắn xinh đẹp!”

“A ha ha! Bây giờ hả? Có lẽ tao sẽ có chút cảm tình với ba nàng tiên ấy nếu mọi thứ như mày nói!”- Ngọc Trân cười khẩy.

Còn tôi, càng khinh cô nàng nào đó!

‘Cút đi rác rưởi’ ư? Cô ta là ai?

Thôi nào cô gái, nói đi nói lại, cô chỉ là một đứa vô- giáo- dục.

Rác? Ô hô hô! Cô ta coi mình là gì?

Đáng tởm!

Nhưng, thôi nào tôi ơi! Đừng chú ý đến nó nữa, vùi mình vào cuộc chơi đi nào!

“Bar nào?”

“Rose_kiss_Bob nhé! Hôm nay họ mời Tuấn_Maximum!”

Tuấn_Maximum? Một chàng trai chà đĩa không tồi!

“Ok! Tao đồng ý!”

Đến giờ rồi các cô gái, mau điên loạn đi!

Sài Gòn, rục rịch và hào hoa.

Cùng một chút phù phiếm.

Chúng tôi- cả ba người, ngồi trên xe hơi đắt đỏ đến quán bar!

Ok! Tôi thừa nhận, cả bọn chưa đủ tuổi cho bar, bia bọt và cả ô tô!

Tuổi này, ô, có lẽ chỉ nên lái cái gì đại loại như cup50, uống trà sữa trân châu, mặc đồng phục và tụ tập đâu đó đại loại như một quán ăn đường hoàng tử tế chẳng hạn.

Có lẽ mọi người sẽ nói: ‘dĩ nhiên, học sinh cấp ba phải thế chứ!’

Vậy sao? Mơ đi!

Như tôi đã nói, nhà tôi giàu lắm, và có quyền nữa!

Ồ, lại nói đến, ăn chơi cũng là một phần trong con người!

Ai mà không thích làm công chúa hưởng thụ nào?

Trà sữa? So với cái đồng bột nguy hại không khác gì hơn ngoài chứa mấy hạt đen dai làm từ lốp xe, có khi một ly cocktail nồng nồng trong bar lại tốt hơn ngàn lần.

Dĩ nhiên, trừ việc nó có cồn, thứ chất chúng tôi sắp nạp vào dù không đủ tuổi.

Nhưng ai quan tâm chứ? Chúng tôi giàu có lắm, và quyền thế nữa, chúng tôi được phép tung hoành!

Thay vì hóa thân vào làm con nhỏ tiểu bạch hay cái gì đó đại loại vậy, cái thể loại chỉ biết ăn học và chơi đùa theo-đúng-tuổi thì dung nhập sớm vào thế giới đen tối này không phải hay hơn à?

Này, tôi không phải Bạch Tuyết đâu, tôi không phải là loại vô dụng ăn no chờ chết rồi có người giúp hay nàg tiên cá xuân ngu dễ dụ, công chúa ngủ trong rừng chỉ biết đến được nuôi, bị đâm và an ổn ngủ.

Tôi là bà hoàng cao ngạo biết ghen tị cùng đồ kị, là mẹ kế gian trá và tinh ranh, lá ả phù thủy gian tà mà âm độc.

Tôi có một cuộc đời gắn với quyền lực ngay từ đầu như họ, cao ngạo như họ, mạnh mẽ như họ và thậm chí, vì tương lai mà phần đầu như họ!

Tôi không ngại làm người xấu đâu!

Vì trên đời này căn bản chỉ có kẻ thắng và người thua.

Thậm chí tôi còn nghĩ, làm người thất bại nhất, chính là dựa vào cái mình có mà bám víu, như những ả công chúa đó, họ hoàng gia và chẳng làm gì cả mà vẫn được hạnh phúc!

Mơ à?

Tôi ghét nhất loại người ấy, hơi tỵ là khóc và than vãn rằng mình bất hạnh. Thật ngu dốt!

A! Nói hơi xa, nhưng dù sao, chúng tôi cũng đã tới quán Bar an toàn.

Ồn trời, Tuyết An lái tuyệt hơn bất kì tên có bằng cấp và đủ tuổi ngoài kia.

Một cô nàng đáng tin để giao mạng trên cái hộp nhanh nhẹn đó đấy!

“Đồng nhĩ? Hôm nay chắc có nhiều trò để bùng nổ!”

“Một gã DJ chuyên nghiệp, một quán Bar bao thầu mọi rủi ro! Tao không tò mò vì sao nó náo nhiệt đến vậy!”

Tôi cười, tự tin sải bước chân dài. Rất nhiều người ở đây nhìn cả ba, có tán thưởng lẫn chăm chọc nhưng không sao, chúng tôi thừa tự tin cho những việc như vậy rồi!

Bạn chỉ xấu khi bạn tự ti mà thôi! Con người đẹp nhất là khi họ tự tin vào chính bản thân, chấp nhận thực tại mà phần đầu.

chờ đi, chúng tôi nhất định sẽ đẹp và tỏa sáng.

‘Rầm

!’

Cánh cửa bị đá ra không thương tiếc, nó làm tôi nghĩ đến vài người.

Và ô hô, họ quả thật ở đây, ba nữ thần đáng mến của tôi, Trát Men xây dựng, Lây Lết ung thư vòm họng và Xun ni lẳng lơ !

Gái hư? Gái ngoan?

Cùng là đi bar, cùng tuổi, cùng là ăn mặc sexy gợi tình.

Nhưng đứa đẹp làm nữ hoàng hóa thiên thần bị nhiễm đen, ả xấu thành mẹ con gái gớm tởm đáng khinh!

Đời!

Dù sao đi nữa, thay vì cứ hếch mặt và giả tạo thánh thiện như kiểu”

‘Em rất trong sáng nhưng cuộc đời làm em đen!’

Hay

‘Tôi luôn thân thiện và hiền lành, chỉ là bị quá nhiều tổn thương!’

Cái beep! Bà đây mới không quan tâm! Lũ giả tạo cao cấp!

Và ái chà chà, các thánh-nữ-thần-kinh đang bước lại đây này, họ xem ra đã thấy chúng tôi!

Tôi có nên, đáp lễ một chút cho ba nàng tiên nữ này không?

Này, có thể trực tiếp nói, mặt nạ của các cô rất tồi chứ?

8. Chương 7:tôi Chờ

Cuộc đời, nó là một vở diễn to lớn khi mọi người thay phiên nhau khoác lên những tấm mặt nạ màu da hay ho, tô điểm một chút cho cái gọi là nhân cách của mình.

Dưới góc độ của tôi, một cô ả bảnh chọe , xấu xí và đặc biệt dốt nát, tôi quá ngu ngốc cho trò chơi đáng khinh đó!

À, xin lỗi, tôi luôn như vậy, nói lan man và xa rời chủ đề!

Vậy, hãy quay lại nào! Chúng ta có gì ở đây vậy nhỉ?

Ồ, như đã nói, ba con chó xù nhiều màu đang chạy lại chỗ chúng tôi, mồm gầm gừ đầy hăm dọa như thể tôi đang muốn ăn cắp mấy cái bô mà chúng mới được chủ mua cho vậy!

Hoặc là, có thể, tôi đã lỡ tay lấy mấy chai xà phòng tắm chó có tác dụng tẩy bọ chét của chúng nó! Hừm, có lý lắm... cho nên bây giờ chúng mới ngứa lông mà loạn cào cào lên đấy!

Thấy chúng vừa đập cửa không? Xem ra không ít bọ chét trên người...

Chặc! Bị cắn này giờ nên đau lắm, chắc tại vậy mới chạy loạn.

“Hừ, chúng mày cũng được quyền tới đây?”- Tuyết An cười mỉm, tôi và Ngọc Trân lòng đã gợn nên một câu tán thưởng.

Hay lắm, cô bạn thâm- nhất- nhóm!

Đừng coi thường Tuyết An của chúng tôi! Mỗi câu nói của cô nàng này đây đều có nghĩa cả đấy! Như bây giờ vậy!

Uầy, nói đi thì phải nói lại. Ai là quản lý của nơi này đây chứ? Sao lại cho chó chạy loạn thế này.

“Cô nghĩ cô là ai? Có quyền nói câu đó sao?”

Phụt! Muahaha! Mắc cười chưa!

Vừa rồi, cô bạn Lây- Lết với vòm họng được ban phước của tôi vừa lên tiếng đấy! Nghe hay quá ha? Thậm chí cô nàng còn không phân biệt được cái gọi là câu hỏi với câu nói.

Dù sao đi nữa, ờ, nghe phát nôn lên được với lũ thảo mai này!

“Tại sao không?”- Tôi nhại theo cái giọng âm hiểm của con nhỏ Trát Men ấy một cách đầy châm chọc. Ô hô hô, da gà của tôi đây đang biểu tình, chà, phong thái kịch cỡm này xem ra không hợp với tôi.

Và nhìn xem, vài người đang nín nhịn để cười. Chắc họ nghĩ tôi ngu lắm, à, mà đúng mà! Tôi ngu, nên mới vướng vào cái đám này đây!

Hừm... một ngày xui xẻo khi phải gặp mặt người làm mình ứa gan đến hai lần! Tôi đúng là dính vận cứt chó rồi, sáng mai thật nên suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề bước chân nào ra đường đầu tiên đây! Chân phải hay trái nhỉ?

“Cô có biết, mình đang ở chỗ của ai không?”- Cô nàng Trát Men đang nặn ra một nụ cười mà tôi nghĩ theo ả, đó là tình tường, âm lãnh và cái mẹ gì đó đại loại vậy!

Nhưng tiếc quá, tôi chỉ thấy một con chó xù với màu lông như bị đột biến gen đang gầm gừ mà thôi!

“Chỗ của ai ta? Đâu đâu? Ở đâu có ghi tên hả?”- Tôi nhào người tìm kiếm, chà chà, cứ như là cô nàng Trát Men này đã đánh kí lên đâu đó trên ghế và tôi đã lỡ ngồi lên thứ đại diện cho cô ta đó!

Hay lắm! Tuyệt! Đâu nào? tôi phải chụp chiến lợi phẩm to đùng này lại, rồi in ra, đóng khung và treo lên và khi về già, ha ha, đó sẽ là món hàng kỉ niệm quý giá!

Tìm nào, tìm nào bé cưng!

“Cô đang làm gì vậy?”- Xun-ni-i nở nụ cười khinh miệt, tôi ngược lại, rất muốn đánh cô ta!

Con lão toét!

Dù sao đi nữa, uầy, bạn biết đấy, khi có một người muốn- làm- vai- chính thì buộc phải có vật hy sinh cho riêng mình, và thú vị làm sao, đây lại là vị trí mà cô bạn đáng mến nào đó đang muốn gắn cho tôi!

“Ồ! Quá nhiều luôn ấy chứ! Nào là việc bị ô nhiễm tiếng sữa, trang phục thì hở hênh còn phải kiêm luôn việc làm thánh nữ, và việc lỡ xin chữ kí một nàng ngôi sao nhạc rock hay idol quốc gia bằng cách dùng móng kỉ niệm!”

“Đúng là lũ điên!”

“Cô ta đang nói cái gì thế? Buồn cười chết được!”

Tôi ở đó, ngay trung tâm mà nghe mọi người bàn tán, ha ha, xem ra lũ ngu ngốc này vẫn thiếu vài sợi nơ ron não để phân tích những gì tôi nói!

Cái cảm giác được làm người nắm cán nói những câu bí ẩn sâu xa này thật tuyệt biết bao!

Ba con tắc kè nào đó vẫn héch mặt lên, trưng bày cái mũi cao và nhỏ như hai cái lỗ đục bé xíu trong bộ loa máy tính. Ồ, lại một so sánh tuyệt vời bởi tôi, chà, xem ra ba cái bô bé xinh này không phải không có tác dụng. Trình độ văn học của tôi nay đã tăng đáng kể rồi đây!

Nàng Trát Men đáng mến đang nở nụ cười ngạo nghễ phát tởm, cho xin, cái đường chỉ đen đen được bọc bởi hai cánh hồng đó mà gọi là cười à?

Buồn cười! Xem chị mày đi! Đây mới là cười, không phải nhếch môi khinh bỉ nhẹ nhàng, không phải gió xuân tựa bài ca mùa hạ.

Cười, cười khinh thường và ngạo mạn. Khoát lên khuôn mặt bộ áo cao cấp bảnh chọe đắt đỏ, nâng cao âm điệu nhất có thể, vuốt vào tim kẻ đối diện hai từ ‘tao khinh’ đầy mạnh mẽ.

Ồ! Hãy xé mặt ra đi cô gái, đừng vừa muốn làm nữ vương muôn người kính nể vừa muốn làm nàng lọ lem nhiều người thương quý.

Một mặt thôi cô gái, nhưng chân thật và đáng giá!

“Yô! Trông vui nhỉ? Có gì hay không?”

Từ xa, có thêm ba bóng hình bước vào. Nghe hay chưa, bạn biết đó là ai rồi đấy. Nam thần của tôi và của người khác nữa.

Tuyệt! Để xem nào Trát Men thân quý, mặt nạ của cô sẽ biến hóa như thế nào đây?

Tôi, ha ha, thật chờ mong!

9. Chương 8:tôi Là

Bạn thích đóng vai phản diện không? Làm kẻ ác để bị người ta chỉ trích, như kiểu:

“Ôi, nghe kìa, con ấy thật đáng tởm!”

“Nó đang nói đấy! Lại một tuyên ngôn đạo đức thối hoắc được phun ra!”

Nghe cay nghiệt quá ha? Dù sao đi nữa, yên tâm đi, tôi vẫn sẽ trả lời là có!

Việc quái gì phải bấm nút NO đỏ chói cho việc được đem mấy đứa ngu dốt chỉ biết khóc và tranh thủ lòng thương hại kia ra mà tùy ý trêu đùa, khinh bỉ chứ?

Ôi, bạn tôi ơi, như đã nói, tôi là người xấu mà!

Hãy trở lại nào, các cô gái và chàng trai, nơi quán bar xô bồ, đông đúc mà tôi đây vùng tiền hăng đêm.

Tôi ở đây, đối diện ba ả bạn- cùng- lớp của mình và bây giờ, đã có thêm thành viên mới!

Phong, Thiên và Minh.

Cả ba chàng trai ấy, đẹp trai, tất nhiên rồi và còn ăn mặc cá tính nữa. Ôi chao, nhìn combo họ đang khoác lên xem! Thật là cá tính gì đâu!

Nhưng coi nào, việc quái gì ba chàng trai- kể cả Phong của tôi, lại ăn mặc hết như tình nhân của ba con chó cái đủ màu kia vậy? Áo kìa, giày kìa và cả cái áo khoác da đen kìa nữa...

Mẹ kiếp, các người thiếu đồ mặc sao? Đáng chết!

Tôi thật muốn qua đó xé bươm mấy bộ quần áo điên khùng kia! Chẳng cần nghĩ nhiều đâu các bạn à, tôi, thích chiếm hữu!!!

Tôi có một quan điểm sống, thực dụng và phiến diện, rằng nếu cái gì ta muốn hãy cố, cố không được, hãy cướp, cướp không được? Ok, hãy hủy hoại!

Vì các bạn ơi, tôi không phải thánh mẫu, tôi là ác quỷ, ma cà rồng, tử thần thực tử hay bất kì cái tên xấu xí nào bạn có thể nghĩ ra để gắn ghép cho những con người xấu xa, hiểm cạm và cay nghiệt!

Kẻ thắng là kẻ mạnh và tất nhiên, tôi bất chấp mọi thứ để giành chiến thắng!

Vậy, bạn sẽ làm gì khi con khốn giả tạo hai mặt đáng chết- người mà nếu nó làm ca sĩ, bạn sẽ chỉ lo lập anti club và anh chàng mình yêu quý bao năm mặc- đồ- cặp???

Không đùa đâu! Thật khốn nạn và chó chết! Tôi nguyên rửa con ả nào đó tận trời xanh, tôi muốn vứt đứa khốn nào đó ra khỏi đời mình, lập tức, chẳng có bàn cãi gì nữa!

Cô gái, cô làm tôi ưa gan, thật đấy!

Tôi phóng từng đợt ánh mắt hăng học và cay cú, khát khao được đâm vỡ cái mồm thối của ai đó, ôi trời, dù gì với khả năng ngôn ngữ đó, thì bị cầm cũng đâu có khác biệt gì lớn!!

Nghĩ là làm, đó mới là tôi! Tôi sẵn tới, chụp lấy màu lông xấu xí của cô ả gần nhất- Lây Lết, và nắm kĩ giắt mạnh. Con mẹ nó, cái cảm giác này mới tuyệt làm sao!

“Á!”

“Sao? Ban này mày cong cớn lắm mà!”

“Con khốn, buông Laylye ra!”- Trát Men tiến lên, xô ngã tôi va vào cái bàn thủy tinh sáng loáng, may thay nó không vỡ, nhưng chai sâm banh mở sẵn và đang uống dở của tôi đã tặng người mua nó một mảnh thô kệch xấu màu trên áo.

Ôi trời, cái đầm đẹp đẻ của tôi. Quỷ tha ma bắt mày đi Trát Men

“Mày làm cái quái gì vậy hả con khốn? Mày có biết cái đầm này giá trị bao nhiêu không?”

“Đó là hình phạt cho mày! Cái tội dám làm thế với Laylye!”

“Cho xin! Nếu mày phản xạ tốt như ban nãy, lại còn yêu- thương bạn như vừa hô hào, thế thì vì cái khốn nào mày lại không chặn bạn tao từ đầu? Tao khinh! Mẹ nó lũ giả tạo cao cấp! ”-Ngọc Trân hằm hè đầy giễu cợt.

“Mày...!”

“Sao? Đuối lý rồi hả?”

Tôi học theo cô nàng ban nãy, giả cái giọng muốn ăn đập no ra. Chà, làm người xấu thật tuyệt!

“Mấy cô là ai? Sao từ đầu đến giờ chỉ biết phá bình chúng tôi vậy hả?”- Xun Ni I đáng mến đánh giọng, khỉ thật, đừng có vừa cãi lộn vừa làm cái bộ mặt như thể ‘chúng tôi không muốn cãi nhau nhưng các cô cứ gây sự’ đó được không?

“A! Chúng ta là ai nhỉ?”- Tuyết An cười khẩy-” Nghe cho kĩ, tụi tao, cả ba đứa lần lượt là ba con thánh- nữ- hot- face- số- một- của- trường, là... a! Hot- girl- có- quyền- muốn- khinh- ai- thì- khinh, chứ ai là rác thì chứ!”

“Ôi, nghe kìa!”

“Ha ha! Xem ra cô nàng này nào cũng không khá hơn cô bạn ban nãy của mình là bao nhỉ?”

“Ha ha, đúng là cá mè một lứa!”

Tôi và Ngọc Trân nhìn nhau phì cười, ya, chúng tôi không rãnh giải thích với lũ ngốc xít não thiếu nơ ron này điều gì đâu!

“Tao!”- Tuyết An vỗ ngực-” là BaeKoon, kể bên tao là VieaKye, cảm ơn đã quan tâm, còn lại, à, là Choodiey!”

” Beakoon, VieaKye, Choodiey? Tên quái gì thế? học đòi tên anh à? Nghe chẳng ra làm sao ha ha ha!”- Lây Lết rất phong độ cười rộ lên kéo theo vài cá nhân cũng xỏ tràng giở giọng khinh bỉ.

May thay, Phong cũng không tham gia vào trò chơi đó. Thấy chưa? Chàng trai của tôi không ngu ngốc như họ đâu!

“Phải! Beakoon VieaKye Choodiey! Nhớ, luôn phải đi cùng nhau!”- Tuyết An nâng cằm-” Thế mới đủ!”

Ha ha ha! Quả nhiên là Tuyết An.

Bạn muốn biết không? Ý nghĩa thật ấy? Thật ra bọn tôi không có tên tiếng Anh gì gì đâu! Cái cô bạn đáng mến tôi đang nói là

Beakoon-Vieakye-Choodiey, luôn phải đi cùng nhau:

Ba- con- Việt- Kiều- chó- đẻ , luôn phải đi cùng nhau!

Ha ha ha, và tôi không quên, Lây Lết đáng mến vừa mới lập lại nó đâu! Ha ha, thật hả dạ.

Ok! Từ nay tôi là Vieakye! Ha ha ha

10. Chương 9:tôi Xoay

Tôi xoay trong nỗi nhớ cuồng hoang đến vọng tưởng, nếm thứ mật ngọt là món ăn tinh thần khi tưởng nhớ đến những phút dịu ngọt bên anh. Chúng tôi đã từng ấm nồng và hạnh phúc, nếm cơn gió dịu của hừng đông...

Thì ra, bao lâu nay, kẻ mơ mộng và say đắm chỉ có mình tôi

.....
Thế là xong đời một đêm chơi bời , cảm ơn nhé ba cô bạn mới đáng mến, nhờ các cô mà tôi đã có một kỉ ức thối đến chết được!

Ngọc Trân lên xe, cong đôi môi đậm màu son bichite tím nổi bật mà nàng ta mới tậu hôm trước, nâng giọng chú thích về cái tên ‘thú vị’ mình vừa buộc phải mang.

“Tại sao lại là Choodye hả? An à, không lẽ mày ghét tao tới vậy?”

“À, đâu có!”- Tuyết An cười xởi lởi-” tao chỉ chỉ bừa, ai bảo mày ở ngay đó chi!”

“Tao cảm thấy, mày vô cùng muốn kiểm chuyện!”

“Còn tao lại thấy, nếu ba cô nàng kia hiểu ý nghĩa của ba cái tên”- Tôi cười-” không biết sẽ thú vị thế nào đây ha?”

“Để tao đoán!”- Ngọc Trân đáp lời-” Còn gì ngoài nâng bản mặt đáng thương giả tạo đó và nói: tại sao cứ gây sự!”

“Ha ha! Gớm đến chết được! Ít nhất đó là chút an ủi trong ngày đi ha!”

“Cứ coi vậy đi! Dù sao đi nữa, các cô gái, hôm nay đúng là một ngày xúi quẩy đến chết!”

Tôi dựa lưng vào ghế, Tuyết An tinh ý bật một đoạn nhạc không lời dịu dàng. Của Bach sao? Hay Betoven? Tôi thật sự không bao giờ bắt kịp gu âm nhạc của cô nàng này.

“Thư giãn nào, sau một ngày đen hơi cả đêm khuya!”-Cô nàng vắn to thêm thanh âm-” Mặc khác, đừng quên ngày mai có bài kiểm tra của môn toán thần thánh đẩy các cô gái!”

“Xúi quẩy thật, dù sao đi nữa, có lẽ ba sẽ rảnh mà giúp tao một chút!”- Tôi nhắm mắt, chìm đắm, nhạc hay thật!

Nhẹ nhàng và sâu lắng, với những xúc cảm không lời chạy dọc theo năm tháng..... nhạc cổ điển, tôi hiểu tại sao người ta đua nhau say nó!

“Bác Khang ư? Cậu quả nhiên là có một người cha tuyệt cú!”- Ngọc Trân cười-“Ba tớ đã đi công tác rồi, có lẽ anh hai sẽ giúp tớ!”

“Các cô nàng của tôi ơi, chúng ta có một gia đình quá đỉnh phải không nào?”- Tuyết An cười khi-” và dù ba tao đã mất, nhưng dương đúng là cứng tao hơn cả vàng bạc châu báu!”

“Tụi bây.....”

“Sao?”-Tôi vẫn nhắm nghiền mắt, ưm... thư thái thật!

“... hôm nay xui chưa đủ phải không?”- Ngọc Trân đột ngột đánh giọng lại-“tao đã thấy gì vậy? Nói tao đang nhìn nhầm đi!”

Lạ quá đi mất, tôi chưa từng thấy Ngọc Trân điềm tĩnh của tôi như thế này bao giờ, tôi mở mắt và chồm theo nhìn....

Tuyệt, quá tuyệt luôn đó chứ! Một ngày tuyệt như nước cống, hết như việc bị cắt cáp và quên mang quần chip khi mặc váy vậy!

Tuyệt, quá tuyệt luôn rồi!

Biết vì sao không? Vì Thiên- người mà Ngọc Trân thầm mến, người mà cô bạn tôi đây có thể dùng cả ngày mà mơ về đang nắm tay và hôn một cô nàng. Và đoán xem nào, còn ai ngoài ả Xun-Ni-I đáng kiếp kia chứ?

Thật tệ lắm sao! Vì ngay cả Phong của tôi, Minh của Tuyết An đều đang mặm mặm nồng nồng với hai ả còn lại!

Ok, là ba chàng trai bọn tôi cảm mến, họ đang chìm trong cuộc yêu với ba cô ả thô lỗ ở quán bar ban nãy đấy!

Trở trêu thay, hôm nay có phải thứ sáu ngày mười ba không vậy?

Đáng ghét!

“Xuống xe! Cho tao xuống xe!”

“.....”

“Mày có nghe gì không? Tao bảo tao muốn xuống xe!”- tôi gầm gừ cái tiết! Bộ nó không thấy sao? Chàng trai của ba đưa chúng tôi, đang ầm nòng bên ba con khốn giả tạo nhiều màu ấy...

Cái gì vậy, ngừng lại đi, tôi muốn biết!

Làm ơn đi, tại sao lại như vậy?

Là ai cũng được mà, dù cho là con Như bốn mắt học ngu trong lớp cũng được, tại sao lại là ba đứa con gái đó?

Anh không thích tôi ư? Không có một vị trí nào cho tôi ư?

Anh, anh có nhớ?

Anh có nhớ chúng ta đã cùng nhau ngắm bầu trời trưa đầy nắng chói hay im lặng như một thỏa thuận ngầm với sự tĩnh lặng đáng yêu không?

Tôi xoay....

Tôi xoay trong nỗi nhớ cuồng hoang đến vọng tưởng, nếm thứ mật ngọt là món ăn tinh thần khi tưởng nhớ đến những phút dịu ngọt bên anh. Chúng tôi đã từng ầm nòng và hạnh phúc, nếm cơn gió dịu của hừng đông...

Thì ra, bao lâu nay, kẻ mơ mộng và say đắm chỉ có mình tôi.

Mẹ kiếp! Ăn không và chịu thiệt ư? Đó không phải là tôi!

Tôi mở cửa ra và bằng một sức mạnh phi thường nào đó, Tuyết An đã kịp ngừng xe để bảo vệ thân thể đại đột của tôi, dầu gì đi chăng nữa, cũng không có quá nhiều thời gian để nghĩ suy vớ vẩn đâu!

Băng.... băng !băng! Mẹ kiếp, tôi nguyện rửa cái tên này đến chết đi sống lại!

Phong, chỉ mới một ngày thôi, mà nàng Trát Men khốn kiếp và lũ bạn của ả đã làm gì với cuộc đời của tôi vậy này?

Tôi sấn lại, giật ngược Băng- thánh- nữ ra sau, trong đầu chỉ duy nhất một suy nghĩ...

Đánh, đánh chết ả...

“Con khốn!”- Tôi hét lên, Trát Men, tao nguyện rửa mày!!!

11. Chương 10:tôi Cáu!

Tôi nóng nảy và buồn bực, từng dây thần kinh trong người tôi căng ra và ứ đọng lại, điễm vào máu vào da thịt và tâm trí từng cụm đen của ai oán và phẫn hận. Tôi, một kẻ chưa từng chịu oan ức hay thua thiệt lần nào trong đời, sẽ giết chết từng chương ngại để duy trì điều đó!

.....

“Con khốn!”-tôi ấn Trát Men xuống, phải, phải như vậy chứ! Tôi hận ả!

“Ồ điên!”

Choáng váng! Đó là cảm xúc duy nhất của tôi lúc này!

Tôi cảm nhận được, nhanh gọn bà dứt khoát. Trát Men xoay tay một cách điêu luyện, kỹ thuật phải thừa nhận là nhanh, hất ngã tôi mà bãi đáp chính là viên đá dưới đường.

Chỉ có cô ta biết võ thuật? Cô ta đang nghĩ đi đâu thế?

Tôi né một cách quen thuộc, lòng tự nhủ thầy dạy gym của mình cũng không quái lạ lắm! Ba năm nay ông ta liên tục dạy tôi phòng vệ, chẳng biết sao giờ lại thật có tác dụng!

“Mẹ nó, con khốn!”- tôi cúi tiết sau khi lấy lại được thăng bằng mà đứng vững. Xô mạnh như vậy, cô ta thật muốn hủy luôn khuôn mặt của tôi sao?

Quả nhiên, loại người thảo mai cao cấp!

Tôi giơ ngón giữa cho cô, Trát Men!

“Này! Mày có sao không?”

Hai cô bạn tôi lúc này mới chạy lại, phải thôi, đôi giày họ cao hơn tôi ít nhất phải ba phân đấy!

“Con khốn này đánh mày?” Ngọc Trân rít lên qua khe răng, không phải hỏi mà là khẳng định, khuôn mặt cô bạn tôi vằn vẹo trong những xúc cảm khó khăn...

Thật tốt, Ngọc Trân, cậu đang lo cho tớ...

Có người quan tâm, thật rất tốt!

“Con giả tạo! Sao? Xài mặt nạ nên mỗi rồi phải không, muốn cởi ra rồi hả?”- Tuyết An cũng không nhịn được mà nói lời thô lỗ, nét điềm tĩnh đã mất hoàn toàn trong mắt cô bạn tôi lúc này!

“Con mồm thối, ngừng sửa đi! Là con ả Vietkye đó ra tay trước!”- Lây Lết phân bua và ánh mắt của ba chàng trai kia còn đậm tính tán đồng.

Con mẹ nó, cái tình huống gì vậy?

“Khạc... phi!”- Tuyết An bất ngờ phun một bãi nước bọt vào đôi giày da của Trát Men, khuôn mặt cô nàng ấy bây giờ hài hước hết sức!

Ô hô hô! Cô nghĩ cô là ai? Có vẻ như chưa từng ai phun cái mớ đó vào người cô cả?

“Sao? Ngạc nhiên? Coi cái mặt mày kia! Ba từ thôi: Ngu như chó!”- Tuyết An rất ít khi giận giữ, nhưng một khi cô nàng này nóng nảy lên thì...

“Mày.. ai cho phép mày hả? Mày có biết...”- Trát Men chưa nói xong Tuyết An liền chụp mũ

“Sao? Biết nó đắt bao nhiêu chứ gì? Vậy có cần tao nói cho mày biết, đây là cảm giác của bạn tao lúc ở quán bar không? Ô hô, cô gái, đó chỉ là nước bọt thôi, không ăn thua gì với giày da đâu! Nhưng cái dầm tẩm rượu vang của bạn tao phải bỏ đi rồi đấy, mày hài lòng chưa?”

“Đủ rồi, đó là do cô ta ra tay trước!”- Thiên bất ngờ lên giọng

“Con mẹ nó, anh thấy tôi thích anh thì muốn nói gì là nói à? Ba người coi ra, cũng như bọn chó đàn ông tính trùng lên não, gặp gái đẹp là ngu người ngoài kia thôi!”

Tuyết An phun một tràng, xem ra cô bạn tôi đã nhịn đủ.

“Má nó, nghe rõ đây! Bà đây chưa bao giờ chịu oan ức thua thiệt! Con khốn thánh mẫu đó định làm gì, các người... à không, bọn mày không biết phân tích à? Ô! Thân thủ cô ta nhanh nhẹn chưa? Nhanh như vậy mà lúc bạn tôi vung tay thì phải né được chứ! Chỉ là phản đòn thôi hả? Tôi thấy cô ta là cố tạo cơ hội đáng người thì có! Mẹ nó, con thánh mẫu thói hoắc!”

“Tuyết An!”- lần này đến lượt Minh gầm lên.

“Câm! Mẹ nó, tụi bây có quyền chửi người thì người khác không có à? Bạn tao làm gì? Nắm tóc và tát! Vâng, chỉ thế thôi! Còn hai con khốn nạn này?”

Xô người khác vào bàn thủy tinh, vào hai rượu... nếu lúc đó bọn này không ở sau đờ thì sao? Mẹ nó, như ban nãy, nếu bạn tôi không biết chút võ có phải khuôn mặt sẽ bị hủy rồi không? Sau đó thì sao?”

“Còn nói?”- Ngọc Trân nâng cao âm-“còn gì ngoài bài ca chúng tôi không cố ý là do họ gây sự hay ba cái củ chuối như tôi không đánh họ thì họ sẽ choảng tôi?”

“Ô, các cô gái!”- tôi chen vào-” còn bộ mặt buồn kiêu mẫu thân thượng đế nữa! Trung tâm của vũ trụ, cái rốn của đại dương, ốc đảo giữa hoang mạc!”

“Ha ha ha! Thì ra cũng chỉ là một lũ giả tạo cao cấp thành tinh!”

“Câm!”- Trát Men nâng cao giọng, ái chà, âm tiết của cô nàng có nội lực thật! Tôi muốn run rẩy rồi dật ha ha ha!

“VietKye... cô im ngay!”-Phong lên tiếng, giọng đầy vẻ ra lệnh uy hiếp!

Ok! Tôi cúi rồi đấy, thằng mê gái!

Tôi nóng nảy và buồn bực, từng dây thần kinh trong người tôi căng ra và ứ đọng lại, điểm vào máu vào da thịt và tâm trí từng cụm đen của ai oán và phẫn hận. Tôi, một kẻ chưa từng chịu oan ức hay thua thiệt lần nào trong đời, sẽ giết chết từng chương ngại để duy trì điều đó!

“Im? Ô, tôi không bị câm như cô ta hay bị hạn chế ngôn ngữ như bạn cô ta, việc quái gì tôi phải câm?”

Tôi vận lại, nghĩ được tôi thích rồi hỗn láo, hấn nghĩ hấn là ai?

Muốn chơi, tôi không ngại đấu một chút đâu!

Dù thật sự, tim tôi, có một chút đau...

.
. .

Chà chà, đi lệch rồi phải không? Các nhân vật phụ đang cư xử lệch kịch bản rồi, tại sao vậy nhỉ? Họ không phải nên quý lụy khóc lóc dưới chân các nam thánh của chúng ta sao? Vậy cái quái gì đánh xảy ra!

Ha ha!

Hãy để tôi kể bạn một câu chuyện từ trước, một câu chuyện hay nói đúng hơn là một người đã làm thay đổi thế cục!

Bây giờ, mời bạn nghe qua, một nút thắt vốn dĩ không có lại xảy ra từ trước, của nguồn gốc chính bộ tiểu thuyết này...

Tôi mời bạn nghe một chút, về thế giới đã xây dựng nên Jasmenya và bạn bè của cô ta!

Thế giới lẽ ra nên vận hành, thế giới của tiểu thuyết gốc tồn tại và được xuất bản.

Thế giới của quyển sách mang tên

“Siêu quậy trường CQCK (cool queen, cool king)”

And the game, begin!

P/s: thật xin lỗi nếu tên bộ “siêu quậy trường CQCK” này trùng với tác phẩm nào đó! Mình thề mình chỉ đặt bừa thôi!!! [~ > _ <>

12. Chương 11: Tôi Và Gã

And the game, begin!!!

.....

Nó: (16 tuổi)Nguyễn Tuyết Băng(jasmenya) lạnh lùng, tinh nghịch =]]~ xinh đẹp nhất quả đất, là con gái của chủ tịch tập đoàn số một thế giới, đậu đại học đứng đầu thế giới, IQ: 300/300. Thông minh tuyệt đỉnh, có hơn 100 tấm bằng đại học. Giỏi nhiều thứ võ. Là đại tỉ bang Black paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Cô: Ngô Tuyết Vi(Xunye): xinh đẹp tuyệt trần(thua nó) là con gái tập đoàn số bốn thế giới, bạn thân của nó, đậu đại học đứng đầu thế giới, IQ: 250/300. Giỏi đấu súng, biết dùng mọi loại súng trên thế giới, xinh đẹp nóng bỏng, là nhi tử bang Black Paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Nhỏ: Mai Anh Thư (Laylye) bạn thân của nó và cô, con gái của chủ tịch tập đoàn đứng thứ sáu thế giới, giới chế tạo độc và dùng ám khí, IQ:240/300. Là tam tử bang Black Paradise đứng đầu thế giới ngầm.

Hắn: Nguyễn Minh Lân Phong(16 tuổi) đẹp trai không ai sánh bằng, lạnh lùng ít nói, IQ:300/300, kẻ thừa kế của tập đoàn đứng thứ hai thế giới, là một trong ba hot boy của trường CQCK (cool queen cool king). Giỏi nhiều thứ võ (thua nó). Là đại ca bang Evil Kick đứng thứ hai thế giới ngầm.

Anh: Trần Anh Minh(16 tuổi) bạn thân của hắc, đẹp trai phong độ (thua hắc), IQ:255/300. Con trai duy nhất của chủ tập đoàn thứ ba thế giới, là một trong ba hot boy của trường CQCK. Là nhĩ ca bang Evil_Kick đứng thứ hai thế giới ngầm. Giỏi vi tính công nghệ

Cậu: Lê Vũ Thiên(16 tuổi) bạn thân của hắc và anh. IQ:252/300. Đẹp trai đáng mến (thua hắc). Con trai của chủ tịch tập đoàn đứng thứ năm thế giới. Là tam ca của bang Evil_Kick đứng thứ hai thế giới ngầm, là trùm về chế tạo vũ khí(thua nó và hắc), nằm vùng.

[Trích GTNV- siêu quây trường CQCK, bản đã qua lọc teencode]

(Cảm thấy mất sức sau khi soạn xong cái này, khoai kinh!)

_____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____ . _____

"Nó cầm khẩu súng bên hông lên, xoay nhiều vòng giữa không trung về nên một cơn bão nhỏ lừng lờ. Ả bây giờ đã kinh hãi lắm rồi nhưng vẫn cố giương giương tự đắc, đúng là ngoan cố mà!

Phập! Nó bắn một phát cảnh cáo lên bức tường sau lưng ả làm ả và lũ bạn kinh hãi.

—Sao hả?- nó nâng giọng, nhìn nó bây giờ y hệt một thiên thần bị nhiễm đen, vừa đáng sợ vừa làm người ta thương tiếc. Nó như vậy, chắc đã phải trải qua nhiều khó khăn lắm!

Phía sau nó là Xunye và Laylye, hệt như hai tinh linh bóng đêm. Hình ảnh ghê rợn trong mắt mọi người với bon hấn, chỉ như ba cô gái nhỏ chịu quá nhiều áp lực thế gian...”

Minh Quân nhấp một ngụm nước mát, vòm họng thông, gã lại tiếp tục đọc cuốn sách- mà theo gã, là đáng chán nhất quả đất. Nếu có ai muốn hỏi, tại sao ngán ngẫm như vậy gã còn đọc, hãy để gã giải thích một chút.

Minh Quân là một giáo viên thể dục cấp hai. Thật ra gã chính xác gã là một vận động viên cấp quốc gia môn điền kinh lỗi thời, chính xác hơn, vì một vụ tai nạn , gã bất hạnh đã phải chia tay những ngày thi đấu của sức trẻ mà thay vào đó gã phải đối diện với những đêm mưa bị hành hạ do cơn đau nhức âm ỉ nơi đầu gối.

Anh rể của gã vốn là hiệu trưởng của một trường cấp hai tư nhân, đã ngỏ ý muốn gã đến dạy cho học sinh. Đến nay, cũng đã được bốn năm!

Bốn năm, nó làm thay đổi nhiều thứ, gã đã mất đi mọi nhiệt huyết trai trẻ ngày nào. Giờ đây, cái duy nhất sót lại là sự phiền chán, thụ động và im ắng trong gã. Như một cái cốc rỗng tuếch, khi con người không còn ước mơ để đổ đầy cho chai lọ cuộc đời của họ thì bản thân người ấy đã thành một vật trang trí không hơn không kém!

Và, gã đang như thế! Nhàm chán sống qua ngày, tự thấy mình như một con rùa rụt cổ. Gã muốn quay lại, nhưng sao có thể được với đôi chân thương tật này đây?

Gã, bây giờ chỉ còn bi quan và tuyệt vọng.

Ái Như là cháu gái của gã, con gái của chị gã và anh rể. Con bé năm nay mới mười hai tuổi, vừa trải qua một cuộc tiểu phẫu cho đôi mắt mình. Sau đợt phẫu thuật này, mắt cô bé sẽ hoàn toàn bình thường như chúng bạn.

“Chú ba!Jasmenya thiệt là giỏi luôn phải không chú? Ngầu cực kì luôn!”

“Ừ!”- gã gật gù có lệ. Con bé không nhìn được nên bắt gã đọc giúp quyển sách mới mua, một bộ truyện nhằm nhí đến mức gã tự hỏi tại sao người ta lại đi xuất bản nó rồi in thành sách...

là gã đã già hay thế giới này đã đổi thay rồi?

“Con ghét ba con nhỏ hot girl ghê! Tụi nó chẳng gần chết!”

“Ừ!”- gã gật đầu lấy lệ. Thật ra, gã không quan tâm lắm!

Ngày lại qua ngày....

Hôm đó, mưa rất nặng và mấy cái khớp xương phế thải của hắn lại chơi nhạc rock trong đêm, nó không ngừng hoạt động làm hắn đau nhói.

Mưa, nỗi đau và sự thất bại!

Tưởng như đã nếm đủ, gã cũng chẳng quan tâm nữa. Chỉ là đau mà thôi, chưa chết!

Quan trọng sao?

Người ta bảo, chết là hết! Nhưng, sống một cuộc đời như gã bây giờ, khác chết lắm sao?

Người ta cũng bảo, tình yêu có ma lực rất mạnh mẽ. Ai đã một khi yêu, dù đau đớn muộn phiền thì cũng đều vượt qua nhanh chóng...

Nhưng, có ai đã nói, tình yêu cũng có thể giết mọi thứ chưa? Nhất là khi nó ngừng lại...

Ngày cái tai nạn định mệnh đó diễn ra, cái ngày đôi chân gã mất đi khả năng của một người bình thường.gã đang trên đường đến bệnh viện. Vì bạn gái của gã, người con gái gã yêu nhất đã ra đi mãi mãi, trên bàn phẫu thuật...!

Ung thư.... một căn bệnh đáng sợ!

Gã khóc, đó là lần đầu tiên thứ nước mặn chất đắng ghét đó chảy ra nhiều như thế. Nước mắt mặn, lòng gã đắng và con tim gã đau như bị ai cứa loạn rồi xát muối!

Từng dây thần kinh, mỗi tế bào trong gã thay phiên nhau kêu gào khóc than. Gió đang la hét thảm sầu, mây không còn sức mà di mà chuyển, nặng uể oải, hoa như tàn... một bầu trời, một không gian cứ ngỡ địa ngục... là do gã đã chết hay chính người con gái ấy đã đem theo mọi ánh nắng trong gã mà đi rồi?

Gã khổ sở và chật vật, gặm nhấm nỗi cô đơn kéo dài theo năm tháng, chịu sự ám ảnh tột cùng về hình bóng người con gái đó, một cô gái bị người ta coi thường!

Phải, bạn gái của gã, là một cô gái bị người ta cười nói chỉ trỏ, một cô gái mà khi ai nghe qua cũng bủi môi như kiểu ‘con đó có cái gì hay sao?’. Bạn gái của gã, phản diện cũng như phiến diện, nóng nảy và vô tâm hờ hững. Một con gái hư, một đứa con gái vô nét thiếu tốt... một đứa con gái như vậy, lại là bạn gái của gã, là người hắn yêu!

Vì mọi người không hiểu!

Không hiểu cái cách cô dùng bộ mặt thật đối nhân xử thế, không biết cái cách cô chống lại xã hội theo cách của riêng mình...

Họ không hiểu, nhưng gã hiểu... y hệt như cô đã từng nói, cô chỉ cần gã hiểu cô, thế là đủ...

Nhưng trở trêu thay, ông trời luôn là một người bạn tuyệt cú!

Gã mất cô, mất đôi chân của hổ, mất ánh sáng và niềm vui, mất đi cái gọi là mơ ước.... mất, gã đã mất tất cả!

Ha ha ha!

Chết thì sao? Mà sống thì sao?

Khi bạn mất đi tình yêu, ước mơ, hy vọng và niềm vui, bạn, có thể tồn tại sao? Có thể quan tâm đến cái gọi là sống chết sao?

Ha ha ha!

Gã nằm đó, trên giường của gã, nếm vị đắng đau thương do con tim và nỗi đau gây cho. Mắt gã nhắm, gã nhớ, nhớ người con gái đó. Người yêu của gã, người đã không chê gã bẩn thỉu xấu xí hay mặt hùm hung tợn mà chìa tay ra làm quen với gã. Một người con gái như thế, tốt đẹp như thế, sao ông trời nỡ cho cô ta rời xa nhân thế, sao lại bỏ hẳn lại với bao nỗi niềm lạnh lẽo tê cóng.

Vậy, sau tất cả, từ một thanh niên có sức trẻ, có tình yêu. Gã dùng một cái trở thành kẻ tật nguyên thảm hại, đã vậy, tình yêu cũng mất, bạn gái của gã thật không còn.

Cô chết, vì bệnh tật và gã, sẽ theo cô, trong nỗi cô đơn nhưng nhớ đông đầy!

Nếu được, gã nguyện đi theo cô, dù thiên đàng hay địa ngục...

.
. .
. .
. .
. .
. .

Một giấc mơ dài, một khoảng không lu mờ vô định!

Gã thức dậy vào ngày mới, không còn âm thanh inh ỏi nơi đường cái, không còn màu xám lu mờ do cái đèn ngủ quái dị gã dùng. Đó là một màu chàm trong có sức, màu cam nồng nổi và màu tím im ắng.

Một căn phòng mới, một cuộc đời mới!

Một thế giới mới đi cùng một thể xác hư cũ nhằm chán. Cốc mới rượu cũ, vẫn thế cả thôi, gã vẫn là gã, tỉnh dậy sau một giấc mơ và thấy mình đang ở nơi gã từng đọc để ru ngủ cô cháu gái, nơi một đám người vờn quanh một lũ nhóc và coi tụi nó học đòi yêu đương.

Xuyên không vào cuốn sách nhằm chán cổ quái mà cháu gã vô cùng yêu thích.

Cuốn sách mang tên, 'siêu quậy trường CQCK'

Một nơi như thế, đã có một người không nên tồn tại xuất hiện. Không ai có thể hiểu tại sao anh ta lại ở đây. Nhưng tôi có thể nói cho bạn biết một chút rằng tình yêu là thứ có sức mạnh mãnh liệt hơn cả và bầu trời vẫn còn đủ cao và rộng. Ít nhất, đủ để vị Chúa Trời nhân từ ấy giang tay ra cứu vớt những con chiên đang chết mòn của mình...

Và gã ở đây, thế giới này, tồn tại như cũ. Gã cứ tưởng, thế là xong, gã, chẳng cần gì nữa...

Và nút thắt đó xảy ra!

“Học sinh mới sao?”- gã ậm ờ cho có, phòng tập gym này của gã đã ở đây trước khi gã tới, gã đương nhiên sở hữu nó, một cách hợp pháp!

Rồi... người ấy xuất hiện. Mái tóc dài, khuôn mặt tầm thường vô vị. Một cô bé làm người ta không nảy sinh quá nhiều ước mong chung đụng.

Là cô!!!!

Từng dây thần kinh trong gã căng ra rồi sánh động lại, não ù đặc và đôi bờ vai căng cứng. Cô, ánh sáng tươi đẹp và duy nhất của gã đã trở lại!

“Chào thầy!”-Cô tiến đến, mỉm cười, trông cao ngạo ngu đần và hống hách hết như hai cô bạn bên cạnh vậy!

Nhưng quan trọng sao?

Gã chỉ thấy, một cô gái có cá tính, có chủ kiến, một cô gái luôn có quyết tâm và tự tin. Một cô gái thẳng thắn cao ngạo và nghiêm túc!

Gã, nguyện thề, sẽ không đánh mất cô

lần nữa!

.....

Lần đầu tiên tôi gặp thầy, chính là ánh mắt kinh ngạc, vui mừng hoan hỉ của một người đàn ông kệch cỡm cao lớn trông hung tợn dữ dằn!

Một con người xấu xí, không hẳn có một nhân cách gớm guộc!

Như một trái nhãn, đằng sau lớp vỏ sần sùi ấy là một vị ngọt lịm mát lành êm đềm!

Lần đầu tiên tôi và gã gặp nhau!

.
. .
. .
. .
. .
. .

Nhân vật phụ, bực đờ cho nhân vật chính. Nhưng nếu cái bực đờ này lung lay, phải chăng nhân vật chính sẽ ngã?

Bởi vì, gã, người không nên tồn tại đã đến và tác động.

Bây giờ, mọi thứ mới chậm rãi chuyển dời!

Bây giờ, tôi sẽ nói

Trò chơi, bắt đầu!

13. Chương 12: Tôi Buông.

“Im? Ô, tôi không bị cầm như cô ta hay bị hạn chế ngôn ngữ như bạn cô ta, việc quái gì tôi phải cầm?”

“Vietkye! Đừng thấy được là cứ lẩn lút!”

“Lẩn lút? Con mẹ nó, nhìn xem này giờ ai đang lẩn lút?”

Thôi được rồi các bạn, nghĩ suy vắn vơ gì gì đó đã xong, hãy quay lại trận chiến của chúng tôi nào!

Chúng tôi-ba đứa con gái bị rửa nguyên coi rẻ, đứng đối diện với sáu. Vâng, ba chọi sáu và phân nửa đám kia là con trai... chơi hèn thật!

Nhưng yên tâm đi, biết sao không? Vì lũ nhiều chuyện đang dòm lom lom chúng tôi đó, chỉ mãi nghĩ suy rằng, chúng tôi xấu xa như thế nào thôi!

“Xem xem! Đến lúc này cô ta còn nói được kia đấy!”

“Thật là mặt dày! Không hiểu sao lại có loại con gái như vậy tồn tại!”

“Ôi, mặt ba đứa nó chắc làm bằng xi măng cốt thép!”

Tôi phì cười châm chọc. Đáng khinh chưa? Một lũ bị dắt mũi bởi cái đẹp và ngu dốt tin vào nó. Thật tuyệt khi tôi không ngu ngốc như vậy!

“Vietkye.... tôi nói, lần cuối, cô mau rút khuất mấy tôi và xin lỗi Jasmenya mau!”

Phụt! Ha ha! Xin lỗi á?

Ok! Nghe nhé! Hãy tưởng tượng một ngày nọ có ba con khố nào đó xuất hiện một cách thô lỗ, ăn nói theo cái kiểu tao- là- cái- rồn- vũ- trụ và cướp hết mẹ cái gọi là hào hoa. Một loại con gái vừa muốn được ca tụng lại thêm mong muốn được thương hại..

Ok! Không nói nữa! Nói tiếp, tôi e rằng mình sẽ lên và tẩn một bạt tai vào lũ nào đó mất!

“Mau xin lỗi!”-Phong đột ngột đánh giọng. Ô hô hô, tôi sợ quá đi!

“Ôi ! Tao sợ quá mà à....!”

“Còn gì nữa...”- Tuyết An vung lời-” Chúng ta cũng thật có lỗi, lại xen vào ‘chuyện tốt’ của ai đó! Cậu biết đó, chớ đang trong mùa giao phối thì thật hung dữ gì đâu!”

“Ồ, ra thế! Thế mấy cái bô ban nãy tụi mình bàn thì sao?”

“Nó hả? Có lẽ đã tiến hóa rồi! Thú vị quá ha? Tao cũng nghĩ vậy!”

“Tao lại có cảm giác, đây là sự kết hợp ăn ý của phân bón cùng bô trẻ em!”

“Ha ha ha!” Chúng tôi cùng cười. Nhưng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Ba chúng tôi cười vì ý nghĩa của câu nói, mọi người cười vì nghĩ chúng tôi thật sự ngu!

Wow, thú vị thật!

“Còn cười? Các cô quả là loại con gái không biết nhục!”- Trát Men đánh giọng lại. Ôi, cô nàng chanh chua trong tôi trời mau lẹ lên cổ họng và tặng cho cô bạn một cú rắm thú vị hoặc đặc biệt của cô nàng!

Con giả tạo!

“Chẳng biết ai mới là con gái không biết nhục đây? Mới chỉ gặp con người ta được một ngày đã công khai ôm ấp! Con mẹ nó, thánh mẫu ngày thơ quá mà!”- Ngọc Trân ngửa mặt lên rửa

“Đâu có! Thật bậy bạ nha!”- Tuyết An cười khẩy-” cái đó gọi là.. cái gì.... à! Tiếng sữa ái tình! Đúng đúng! Cuối cùng bồn cầu và Vim đã gặp được nhau!”

“Móa nó! Cuối cùng con vịt quạc quạc đó đã tìm ra cái bồn cầu đủ dơ để diệt khuẩn cả đời rồi à?”

“Đúng đúng! Như chó gặp Fay! Dòi gặp đồ mốc đó!”

“Ha ha ha!”

Ba chúng tôi phá ra cười đến diên loạn, ôi, những so sánh quá ư là hay ho. Giáo viên ngữ văn của chúng tôi phải thấy cảnh này! Thề là cả con mười đở chót cho bài học về hàm ý mỉa mai hay cái mẹ gì đại loại vậy! Dù sao đi nữa, nhìn cái mặt ngu mà nghĩ mình tri thức của lũ xung quanh làm tôi hả hê đến diên rồi! Ái chà chà, xem ra IQ của Trát Men hơi tệ nhỉ?

“Bớt nói xàm, cô rút ngay cho tôi!”

“Ok ok! Đi thì đi!”

Tôi phì cười, đi thì đi thôi! Chủ nhà đã dựng tấm bảng ‘chó dữ chưa tiêm phòng’ trước cửa, có mười cái gan tôi cũng không dám chạy vô luôn nha!

“Coi tụi nó kìa, nhục nhả bỏ đi luôn rồi!”

“Đúng là ba con diên, suốt ngày chỉ biết nói diên khùng, mới nghe chứ, ba ả đó nói một đồng thứ nhảm nhí gần chết!”

Bỏ mặc lũ chó dại đang sửa soạn um cả lên, chúng tôi trèo lên xe. Tuyết An cười đến gập bụng

” Quá xuất sắc, thề là ba cô nàng cả đời cũng không hiểu gì! Dù sao, chó làm sao hiểu được người nói gì chứ!”

“.... Ừ!”

“Sao thế? Trông mày rất cụt hứng?”- Tôi nhòm sang Ngọc Trân-” Ngốc! Đừng để ba chai Vim với mớ bồn cầu đó ảnh hưởng đến tâm trạng chung!”

“Tụi bây....”

“Gi?”

“.... tao vừa mắng Thiên!... coi ra, bọn tao, mãi mãi không có kết quả rồi!”

Chúng tôi đều im lặng.

Tôi, làm sao mà không hiểu chứ?

Kiên chiến và nâng giọng với cậu, đồng nghĩa với việc... mãi mãi, tôi không thể đi cạnh cậu được nữa...

Đau không? Buồn không?

Người ta nói, cảm tình đầu đời luôn là thứ tươi đẹp dụ hoặc mê hồn nhất, cái đáng trân trọng nhất trên đời, cái mà mọi người thay nhau giữ gìn và ôm ấp... vậy mà, chúng tôi, vừa tự tay bóp nát tình cảm đó!

Người mà mình thích, tôi đã, sau những ngày cố gắng lại gần anh, nay lại vung tay hất anh ra!

Sẽ không còn nữa, tất cả, hy vọng về mối tình đầu, đã kết thúc rồi!

Nguyễn Minh Lãnh Phong, chúng ta, anh và em, cuối cùng, cũng như anh nói, kết thúc hoàn toàn rồi...

Anh, em buông tay! Vì bây giờ, em biết, dù có cố gắng, anh vẫn mãi, xa rời em!

Chúng ta giờ đây, như mặt trăng với sao Mộc vậy! Cùng chung một vũ trụ, nhưng, chẳng một ai buồn đem ta ra dựng chung một tuyến đường.

Gần mà xa! Quen mà lạ!

Anh ơi, hết thật rồi! Em, nên buông tay rồi!

Fay: tên một loại sữa tắm cho chó, có năm cấp độ từ một đến năm sao, giúp diệt bọ chét và chỉ rận cho chó!

14. Chương 13: Tôi Nghe.

Tình yêu là gì?

Thích, thương, cảm mến là gì?

Là khi ta gặp một ai đó, rồi chú ý đến người đó, lưu tâm đến người đó, quan tâm rồi để tâm!

Tôi...

Tôi yêu một người, thích một người

Một người gọi nôm na là đẹp trai nho nhã, một người giỏi giang đến khó tin, một người đáng kinh sợ với những thứ anh ta có được!

Nguyễn Minh Lãnh Phong, tài năng và xuất chúng.

Tôi gặp cậu vào một ngày đầy nắng, ngày nhập học kì diệu... và tôi gạt cậu ra, vào một đêm xúi quẩy đen đui, trong sự thất vọng náo nức của tuổi thanh xuân!

Hết rồi!

Tan biến cả rồi những mộng ảo vô thường, anh và em, chúng ta đã không còn gì cả. Không có dấu mở đầu, không có đường kết thúc. Ngay cả trang giấy trắng để kẻ những dấu vết kia cũng không còn!

“Ổn chứ?”- Tuyết An hỏi, tay không nhàn rời bật lại bản Xô Vành xưa cũ.

“Mày ổn hơn tao sao?”-tôi nhàm chán dựa vào cửa kính dày trong, ngắm nhìn những ánh đèn lấp ló bên ngoài.

“Tao không giống bọn bây!”- Tuyết An cười khẩy-“Tao, tự hào mà nói, lý trí hơn bọn bây một chút!”

Và mày cũng tàn nhẫn nhất, đúng không?

Tâm mày lạnh và khó đoán, lặng lẽ mà dứt khoát!

Tôi ngồi, nhàm chán và mệt mỏi. Cảm giác rỗng tuếch khi buông bỏ một cái gì mình luyện tiếc và si mê lắm. Thật tệ!

“Thả tao xuống LD!”-tôi nói, phải, tôi cần một ai đó để dựa vào.

“Tìm thầy sao?”

“Ừ!”

Vì đó là người đầu tiên tôi nghĩ đến!

LD gym club, nơi mà tôi đến, vào lúc đêm đen khịt và tối muộn như thế này, trở về đáng vẻ hết một căn nhà bình thường.

Mở cửa ra là một người thanh niên vạm vỡ, làn da bánh mật. Tuy vậy gã không có chút cái nét gì gọi là tươi đẹp bánh bao cả! Lưng gã to và thô, cũng như từng múi cơ bắp trên người vậy. Khuôn mặt gã không những không đẹp mà còn nom dữ tợn xấu xí, điểm nhấn duy nhất là đôi mắt sắc nhọn như loài dã thú, tinh anh như một kẻ săn mồi. Đôi bàn tay gã ngập trong vết chai, giọng cười lại nghe tàn nhẫn ác độc, bước đi nghênh ngang độc tài và nó, cái hình xăm đen khịt hình rồng, xuất hiện sau lưng cứ như một vật thể xấu xí đáng sợ.

“Tôi nghĩ đã qua hai mươi ba giờ đêm, nhẽ ra em nên ở nhà giờ này!”- gã nâng giọng, đôi mắt nheo lại tỏ vẻ không hài lòng-“em đến một mình sao?”

“Có Tuyết An và Ngọc Trân nữa, nhưng em bảo chúng nó về rồi!”

“Vào nhà đi!”

Gã vặn cửa một cách nhanh và dứt khoát, luôn là như vậy, gọn gẽ mà thẳng tron, một người giấu những góc khuất bản thân trong một cái bọc tron tròn nhẫn nại. Y hết một quả lựu ngon lành, đằng sau lớp vỏ bóng tron là vô số những hạt nghĩ suy phân tích, va chạm và dính vào nhau, tạo thành những rẽ đường ngoằn ngoèo khó đoán.

“Em ngồi đi, sữa chứ?”

“Em còn lựa chọn khác không?”

“Có! Nước lọc! Và đừng phẫn nộ, cô bé, đừng quên em mới mười sáu tuổi!”

“Được rồi!”

“Hôm nay, em quá ngoan ngoãn!”- gã lấy ra một lọ sữa, nhìn qua là biết tự làm. Tôi luôn uống thứ này khi đến đây: sữa hạnh nhân.

“Ngọt quá!”

“Nào cô gái, có chuyện gì sao?”- gã lại gần, bên cạnh tôi, cho tôi dựa vào bờ vai ấy.

“Thầy.... em... vừa mắng anh ấy!”

“Lãnh Phong sao?”- gã băng quơ hỏi, tay khê nhịp-” tốt!”

“Em và anh ấy, mãi mãi, không còn gì nữa rồi!”

“Kết quả tuyệt vời! Nào, vì em đã đem tin tốt lành như thế vào cuối ngày, thầy nghĩ mình nên thưởng em một cái gì đó... em uống bia chứ?”

“Thầy ghét anh ấy?”

“Đúng!”- gã dứt khoát-” một thằng nhóc láo toét vô vị nhằm chán, luôn ra vẻ ta đây, không bao giờ để tâm hay thực lòng chịu học hỏi một cái gì đó, một kẻ giỏi chống chế hơn là làm!”

“Anh ta rất giỏi!”

“Nếu giỏi, đến mức đó. Thì đừng đi học nữa. Vừa làm vừa học trong khi trong tay có vài tấm bằng đại học? Tự mình hành mình xong xuôi quay sang rửa nguyên thể giới? Một thằng tào lao!”- gã nói, khui nhanh lon bia-” uống chút đi, không phải lúc nào tôi cũng cho em uống bia đâu!”

“Thầy nghĩ vậy sao?”- tôi nhăn mày, thừa nhận đấy, làm sao có thể vui vẻ được khi một ai đó nói người mình thích như thế!

“Tôi luôn nghe em kể lể, vậy hôm nay, hãy nghe tôi nói một chút, về cái tên Lanh Phong đó!”- gã cười-” đồng ý?”

Tôn trọng ý kiến của tôi, gã luôn như vậy!

Gật đầu, tôi cũng muốn biết!

“Ok! Bây giờ!”- gã hít một hơi dài-” một thằng tào lao nhằm nhí, giỏi mà bị ngu. Nó giỏi lắm sao? Ồ, tôi không nghĩ vậy đâu! Nam thần? Một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, theo cá nhân tôi, đi bar đàn đúm lại được gọi là nam thần? Ôi trời ạ! Nghĩ nhé cô gái, một tên đi chơi cho đã mắt rồi lên lớp là ngủ nguyên ngày dài, không thì chơi game ngắm gái, ờ, cái con nào nào đó đấy. Ồi, một học sinh ư? Ngay cả phép lịch sự căn bản là tôn trọng bạn học lẫn giáo viên cũng không có! Giỏi thể thao? Cho xin! Má nó, trên đời này không thiếu người giỏi mà còn cố gắng không ngừng đâu! Có chút thành tích là kênh cang à? Cái thể loại....”

Gã gầm lên, khó chịu

“Thầy rất ghét anh ấy nhỉ?”

“Hm, còn rất nhiều lý do! Con trai, nhận xét nhau cũng như con gái cá em nhận xét con gái vậy, có thể nhận ra những cái rất đặc biệt!”- gã xoa đầu tôi, nói tiếp

“Em biết không? Thật ra việc kết bạn và quý mến một nam sinh nào đó cũng hệt như việc em ăn một món ăn vậy. Có món ngon và món dở, có những món hại đến mức làm ta bệnh liên miên. Cuối cùng, em sẽ thải hết những thứ cặn bã ra và gạt cặn dội nó đi. Dù nó từng là một món ăn ngon như thế nào đi nữa, thì khi đã thử và ném, ta cũng chẳng phải lưu tâm thứ cặn bã vừa chui ra đó đâu! Cứ nhấn cặn gạt và dội nó xuống hầm đi!”

“Ý thầy là...”

“Chà, đã trễ, em cần về nhà và vứt hết mấy thứ nhằm nhí kia đi rồi!”- gã cười ma mãnh-” Thầy tin sau khi giải quyết xong vấn đề, em không muốn quay lại cái bồn cầu Lanh Phong đó lần nữa chứ?”

“Không!”- tôi lắc đầu-”Em nghĩ, mình chưa quen, nhưng không ngu đến mức muốn quay lại!”

Gã cười, xoa đầu tôi!

Gã luôn như vậy, luôn lắng nghe tôi và cho tôi nghe những thứ cần thiết!

Gã- thầy dạy gym của tôi, thật ra, có một vai trò còn to lớn hơn thế, trong lòng tôi!

15. Chương 14: Tôi Biết.

“Em về đây!”

“Thật không cần tôi đưa về sao?”- gã hỏi, mày nhướn lên đầy chất vấn.

“Khỏi đi! Nhà em gần đây!”-tôi lắc đầu.

Nhưng đó là khi tôi vừa bước đi, liền nhận ra gã đang song hành cùng mình.

“Thầy...”

“Tôi là huấn luyện viên thể hình, dĩ nhiên đi bộ luyện tập một chút là điều tất yếu!”

“... có ai nói, thầy thật cứng đầu chưa?”

“Có bằng em không?”

Gã cười rộ lên, sau đó, cái bóng cao đồ sộ ấy cứ phủ dài che chắn cho tôi suốt đoạn đường. Từ LD đến nhà tôi thật không xa lắm, tầm mười hai đến mười ba phút đi bộ. Chúng tôi hầu như không nói gì suốt đoạn đường và cho đến khi tôi vào nhà, gã cũng chỉ âm trầm nhìn theo rồi đi mất dạng.

Không gian yên lặng quỷ dị đó, với chúng tôi, cứ như một sự hòa hợp nhỏ nhẹ, cứ như thế, chúng tôi không cần nói gì nữa, vì, chúng tôi hiểu nhau.

“Con về rồi sao?”-Ba tôi nhìn rồi hỏi, ông còn mang lên mình cái áo sơ mi màu xanh, tay còn nắm cái áo khoác vest xanh đen.

“Ba!”

“Thầy đưa con về sao?”

Tôi gật đầu

“Ừ...”- ba tôi cười, nhẹ-” dưới góc độ của một người ba, con gái, ba hy vọng con mở lòng một chút với những người thật lòng vì con!”

Tôi im lặng, nhìn ba.

Tôi biết, ba không thích Lãnh Phong, ba nói cậu ta quá đào hoa và vô tâm.

Một người chỉ biết làm khổ người khác.

Và tôi cũng biết, người ba đang nói đến là ai...

Tôi biết, người đó thích tôi!

Tôi biết, thật ra, tôi biết mà!

Đưa cô về nhà, nhìn bóng hình đó đi vào nhà rồi biến mất, gã rít một hơi dài, xoay lưng.

Cô đã muốn buông, vậy, gã cũng nên đánh sập ván cờ này thôi!

Gã đánh một cú điện thoại đường dài cho vài người bạn, hay đúng hơn là vài thằng bá vợ đầu đường xó chợ cách đây xa hươ xa hoắc.

Muốn chơi sao? Nữ chính, cứ như vậy mà hành động sao?

Thú vị!

“Black_Paradise đã bắt đầu hành động rồi, Á Jasmenya đã bắt đầu đưa người qua!”- đầu dây bên kia, một giọng nam cao đánh tiếng-” có hành động ngay không?”

“Ồ, cứ từ từ, bốn tên chó trung của ba ả có đi cùng không?”

”Không! Đợt này chỉ có tụi lính quèn, vì rất đông nên chúng sẽ tản ra nhiều khu vực và phương tiện khác nhau!

Theo thông tin nằm vùng thì sau một tháng đến nơi, Black_Paradise mới bắt đầu tập hợp và chính thức bành trướng lực lượng.”

“Tốt, tiếp đãi đám đó một chút! Kẻ xử được thì xử ngay tại nơi, kẻ không được thì đợi đến nơi tiếp đón!”

“Đồng ý!”

“Không cần tập hợp nhiều công sức quá, mấy ả của Black_Paradise không bao giờ chú ý đến đám em út râu ria đâu!”- gã cười-” một sự lơ là dốt nát!”

“Bên kia thế nào rồi?”

“À, về Evil_Kick, tao nghĩ tao đã cho nó một ít bài học nho nhỏ!”

“Đừng coi thường mấy thằng nhóc đó, chúng cũng rất mau lẹ đó!”

Gã âm ờ vài từ qua loa, bàn luận thêm một chút về cái gọi là đánh chiếm thị uy, xong, gã cúp máy, hít một hơi dài đậm mùi sương và bụi.

Chân bước khệnh khạng buồn chán, gã bật điện thoại cầm tai nghe, miệng ầm ừ theo điệu nhạc.

Gã, một kẻ nhàm chán vô vị mà cũng lắm điên cuồng, sẽ làm tất cả để bảo vệ người con gái mình yêu.

Vì gã đã đánh mất cô một lần, và mãi sau này, gã không bao giờ cho phép lịch sử lặp lại thêm lần nào nữa!

Ngày hôm sau, nắng vẫn chói, đại dương vẫn xanh. Và tôi vẫn như vậy, sống như lẽ ra mình nên vậy, chỉ là một người con trai. Tôi việc quái gì phải vẫn vương một mối?

Jasmenya vẫn như mọi khi, cô ta đến khi lớp học đã bắt đầu được mười lăm phút, hếch cái cằm cao tởm lợm của cô nàng lên, không hề có một chút phong thái nào của một học trò trẻ học nên có. Ồ, mà có lẽ cô nàng đã quá vĩ đại chăng? Kiểu như một vĩ nhân cực bự đã tìm ra thuốc chữa ung thư hay cái mẹ gì đó mang mác Bằng Bằng Bằng của cô nàng.

Nghe hay đấy!

Tôi hôm nay không quan sát Phong như mọi khi mà vùi đầu vào bài học.

Chuyện hôm qua cũng chẳng tuyệt mật gì cho cam nên dĩ nhiên là mọi người biết hết. Hừm, hãy nhìn đôi mắt cao ngạo của cô gái này nào! Một ví dụ hay ho về việc con chó ăn được món ngon vậy.

Nói sao ta? Đại ý là, cái đuôi bánh tòn của cô nàng đã được chải chuốt điệu nghệ quá đi mất, có vẻ như nàng ta đã sẵn sàng cho đẹp thường niên nhỉ?

Hóa học và đại số, thật nhàm chán làm sao rằng tôi ngu chúng lắm, ngu kinh dị và thay vì trượt dài trên bàn thì tôi đã hoàn thành một cái list vĩ đại nhất đời dành cho tham khảo với đề mục: “lý do Jasmenya và hai cô bạn của ả được nam sinh yêu mến”

1: màu lông đẹp, có vẻ như là giống chó vài chục đô nhập khẩu.

2: chịu được hoàn cảnh thiếu thốn vải vóc ——> Xem trang phục ngắn cũn cỡn của cô nàng.

3: tóc nhiều màu, mất khác màu đen của người á đông——> gen có sự tiến hóa, khả năng cao là do quá trình lai xa và đa bội hóa kéo dài.

4: Giống cao cấp——> tự hào khi đi khoe mẽ với bạn.

5: Rất lạnh lùng gơ-không cần mua tủ lạnh.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận cái danh sách này xàm xí đủ gần chết! Nhưng ai quan tâm chứ? Tôi chỉ muốn có chút trò chơi thư giãn thôi!

Tin nhắn đến, là gã

“Trưa nay học xong qua LD, anh có quà cho em!”

Tôi cười, nhìn màn hình đang sáng.

Tôi biết, người đàn ông này không tầm thường mà...

Tôi biết, tôi biết chứ!

Vì gã, có bao giờ muốn giấu tôi cái gì đâu!

P/s: chương này nhàm quá ha? Mình đơn giản chỉ muốn nói, gã không phải dạng vừa đâu ú u ú ù :3

16. Chương 15: Tôi Hiểu.

Hào quanh nhân vật chính, cái được tạo từ chính nhân vật phụ- bọc đỡ thần thánh.

Vậy nếu bọc đỡ đó mất, nhân vật chính sẽ ra sao?

Là một người xuyên không, chẳng đồng nghĩa rằng bạn có mọi tài năng kiệt toàn hảo diệu, nhưng, một kẻ xuyên không luôn biết trước hai thứ mà không ai nắm được:

Thời cơ và lòng người!

.....

“Wow! Anh em luôn! Ôi, xem ra hôm qua bọn tao về trước là quá đúng!”- Tuyết An mỉm cười

“Thôi đi cô gái, bọn tao chả có gì hết!”

“Ồ, vậy sao?”- Ngọc Trân châm chọc đầy đáng ghét, cô bạn nhướn đôi chân mày cao của mình lên, miệng cười làm tôi phát cáu.

Ôi

Chúng tôi đang ở căn tin ăn uống, hủ tiếu khô và bánh canh, hùm, một bữa sáng chẳng tệ tí nào. Thay vì món bún- tết bảy ba bốn tám tào lao mà cô nàng Trát Men quý hóa đang nhâm nhi đây này.

À, nói một chút về cô nàng, đến cả ăn còn héch cầm một trăm tám mươi độ như thế, nàng ta thấy không mỗi à?

“Nhìn như con bệnh ấy!”

“Nó làm tao nhớ vài thứ... tụi mày có liên tưởng đến không? cứ như thể cái bồn cầu mất nắp vậy!”

“Mặc xác cô nàng đi, cô nàng chỉ thêm hào hoa quá thôi!”- tôi nhét thêm một muỗng thữ ăn vào miệng-“con gái mà ăn còn hơn con heo, hừ, đáng yêu thật!”

Ngày học cứ thế trôi qua và tôi cứ phải thấy cái cảm cao ngạo lên, ờ, chắc tại cô nàng ngửi được mùi hôi trên cơ thể mình, hừm!

Quay lại chủ đề chính, khi mà chúng tôi- tôi và hai cô bạn, đặt chân đến LD. Người trông có vẻ đông đúc và gã thì trông như vừa tắm xong với những giọt thơm mùi dầu gội còn vương.

Mùi chanh thơm ngát, mát lạnh và tươi trẻ.

“Em đến rồi à?”- gã cười, y hệt như mọi khi gặp nhưng cũng đượm hoài niệm.

.....

Canh thời gian cô đến, gã vội tắm tấp, rửa trôi mùi mồ hôi bắn thiu cùng mùi đất vương do vụ đập lộn ban sáng.... à không, gọi là một vụ trừ khử thì đúng hơn.

Ả Jasmenya đúng là không tầm thường, dù cô nàng đó còn có chút non trẻ. Nhưng dù sao đi nữa, đã muốn động đến người con gái của gã, thì gã nguyện nhuộm máu toàn nhân loại.

Xà phòng mùi chanh nồng mà gã cực ghét, nhưng cũng không muốn bỏ, vì có ai đó đã nói, cô yêu mùi chanh mát này.

Gã nhú mày, tuy vậy nó thật nồng.

Sữa soạn dành hoàng tử tể, gã cảm thấy thật ngu ngốc với cái áo trơn màu cam với cổ chàm.... sao nhỉ? Quá trẻ trung.

Tầm hai phút sau khi có một bộ dạng dành hoàng, cô đến..

“Thầy, có chuyện muốn nói sao?”

“Em vào đây một chút!”

Phòng khách của gã, theo màu cô thích, thức uống gã pha theo vị cô yêu...

Mọi thứ, mọi thứ là vì cô

“Thầy muốn nói gì?”

“Còn tùy vào em muốn biết bao nhiêu!”

“Sao lúc nào cũng là sữa hạnh nhân chứ? Thật nhàm chán!”- tuy vậy cô vẫn uống ngon lành.

“Ồ! Em ăn thêm bánh chứ?”

“Không!”- cô nhàm chán ngã lưng ra-” nói đi, thầy muốn nói cái gì?”

“Còn tùy thuộc vào em muốn nghe cái gì!”

“Thầy biết gì về Trát Men và lũ bạn của cô ta?”

“Jasmenya..... cô ta là đại tỷ giang hồ!”

“Ba cái bang phái xàm quần ấy hả?”

“Đại loại vậy!”- gã cười-” bang Black_Paradise!”

“Nó là cái méo gì thế? Bờ- Nách- Panh- Ra- Đũy- Sệ?”

“..... có ai nói vốn tiếng anh của em rất hài hước chưa?”

“.... không hay à?”

“.... ”

“Rồi sao nữa vậy? Thầy nói thêm đi! Ngoài là đại tỷ Bờ-Nách bang ra, cô ta còn là gì nữa.... em nghĩ thầy có cả một tập hồ sơ cho vụ này chứ!”

“Về căn bản là có!”

“Đưa em!”- cô nhận mất tờ giấy từ gã, đọc to-” Nguyễn Tuyết Băng... ờ, Trát Men Y Nha, tốt nghiệp đại học Động Kinh số một thế giới..”

“Là The King!”

“Ồ! Đọc nhầm ý mà, ... là cháu gái của gia tộc hoàng gia Đái-Mòn số một thế giới...”

“Diamond...”- gã chịu thua rồi, trí tưởng tượng của cô gái này...

“Ồ.. đại tỷ bang Bờ...”

“Black_Paradise!”- gã thở dài-” không hiểu luôn, em không sợ sao? Cô ta quá quyền lực và nông nổi. Và bây giờ cái người lảm ô dù đó đang hướng về em đó!”

“Thì sao?”

“....em không sợ sao?”

“Tại sao em phải sợ?”-cô cười

.....

Tại sao tôi phải sợ?

Khi tôi biết gã đã đưa cho tôi những thông tin này, chính là tôi biết gã đã chuẩn bị đầy đủ lắm!

Tại sao tôi phải sợ?

Khi tôi biết trên đời này còn có một chàng trai không cùng dòng máu luôn quan tâm tôi?

Gã nhìn tôi, mím môi suy nghĩ rồi thở dài.

”Anh muốn nói gì sao?- tôi hỏi

“Jasmenya rất mạnh... nhưng không có nghĩa là toàn năng tài giỏi!”

“Và....”

“Và dù có điều gì xảy ra, anh chỉ muốn em biết, rằng anh luôn ở đây, bên cạnh em!”

Gã tiến lại, ôm tôi vào lòng.

Ấm và to.

“Anh ở đây, luôn luôn ở đây!”

Gã và thứ tình cảm đó... thật ra, tôi hiểu mà!!!

P/s: mai thi rồi T_T

17. Chương 16: Tôi Khinh!

Thành phố lên đèn.

Vàng nhạt.

Những ánh đèn lấp lánh luân phiên nhau tỏa sáng cả con phố.

Xa hoa và tráng lệ.

Một nơi nào đó của thành phố, khi mà cái xa hoa tráng lệ kia chỉ là món quà phé phẩm tầm thường, điểm tô cho những cụm đen nơi nhân cách.

Máu và tội ác.

Ấm mưu, buôn lậu, hàng cấm và cả buôn bán nô lệ...

Thế giới ngầm.

Nơi đen tối và trụy lạc.

Xa hoa mà nhơ nhuốc.

Sạch sang mà bẩn lòng.

Nơi một góc quán Bar, nơi căn phòng vip hào nhoáng. Jasmenya nhấp từng ngụm champagne sóng sánh đỏ ngầu như máu. Đeo trên người vài món vũ khí, cô ta đang đợi cho đợt ‘chó nuôi’ tiếp theo của mình.

Uể oải trườn mình, ả luôn không mấy quan tâm đến lũ đàn em quèn quặt cho lắm. Chỉ là ả đang đến một nơi mới đây rầy những thế lực mới, mà ả thì chẳng đủ kiên nhẫn để thu thập từng chút một. ả yêu việc

đánh nhanh thắng gọn, hết như việc ả vừa đánh đổ được Phong_Jackson, đại ca bang Evil_Kick vậy. Bước đệm đã xong, ả bây giờ cần chút thị uy nâng giá.

“Chị hai!”- Kinya chạy đến, đây là một trong những đàn em đắc lực của ả, một trong bốn chủ soái của Black_Paradise.

“Chuyện gì?”- ả nhướn mày, lữ vô dụng, chỉ một toán lính quèn mà còn chưa giải quyết xong, cuối cùng đợi cho tới khi nào-“Kinya, tụi đàn em đâu?”

“Chị, vừa điều tra ra, có người đã ra tay trước, hơn năm toán đàn em của ta nay còn ít hơn một!”

“Cái gì?”

“Chị, bây giờ chỉ còn lại tầm trăm người mà ShoKaRo cũng không thấy đâu!”

“Mẹ nó!”- ả nóng nảy đánh choang đập vỡ chiếc cốc pha lê, khốn nạn, hơn vài trăm tên lính lác tay sai nay chỉ còn trăm người, mà ShoKaRo chủ soái số một về thông tin của ả cũng bật vô âm tính. Thảo nào, thảo nào hôm nay ả mới rõ ràng mọi chuyện.

“Cụ thể còn bao nhiêu người?”- ả nóng nảy.

“Chín mươi lăm.... trong đó có tám người chưa xác định được sống chết!”

“Mẹ nó, tụi mày làm ăn kiểu gì vậy hả? Gọi Laylye và Xuini vào đây cho tao!”

Ả nóng nảy vung tay, đá ngã cái bàn thủy tinh trước mặt, tạo nên những vụn sáng lấp lánh dưới nền tấm thảm đen nhung đắt giá.

Là ai?

Là ai đã biết ả đã và sẽ đến, là ai đang cố chặn đường ả. Jasmenya, một người thành công ở hai giới hắc bạch, kẻ vừa làm mafia vừa có thể bắt tay với lũ cớm cao cấp. ả không sợ mất đi uy quyền vì ả chính là uy quyền thượng đẳng. Vậy, ai đang muốn uy hiếp con cọp vô tình của hắc đạo?

Nghĩ và nghĩ...

Nguyễn Minh Lân Phong.

Đại ca số một chốn thế giới ngầm Việt Nam vào thời điểm này, kẻ mà chỉ cần vài ngày thì ả đã tóm gọn...

Có thể, rất có thể.

Vào thời điểm khủng hoảng rồi ren và không xuôi nước thuận thuyền, con người ta hay đa nghi dò dẫm và đó là lúc, kẻ ngoài cuộc có thể nói.

Ngư ông đắc lợi

.....

Một ngày dài...

Tôi trườn mình lên bàn, nghe giáo viên giảng vài câu từ chán ngắt.

Thầy Minh dạy toán, một bậc thầy gây mê với những câu cao siêu đến phát mệt. À, trừ bọn nhãi giỏi toán, hết như Ngọc Trân ấy, tất nhiên rồi.

Thầy đang giảng về cái gì đó gọi là bất đẳng thức, xong, khuôn mặt say sưa ấy đột ngột đánh lại, viên phấn trắng đáp gọn vào đầu nàng Lây_ lét đáng mến.

“Laylye, tôi yêu cầu em tập trung!”

“Mẹ kiếp, ông dám đánh Laylye à?”- Trát Men vụt dậy, khuôn mặt như thể thầy vừa đánh vài quả boom vào tòa nhà quốc hội vậy.

Cái đệt!

Từ bao giờ giáo viên không có quyền nói học sinh nữa vậy?

Này, là bạn cô sai trước đấy nhé!

“Jasmenya, tôi nói...”

“Mẹ kiếp, ông có tin tôi làm ông đến cả trường quên xóm núi còn không nhận ông dạy không? Có tin tôi làm ông phá sản, cả nhà ra đường ăn xin không? Ông là ai là ai mà dám gây sự với Lâylye?”

Này cô gái, lão lêu vữa thôi.

“Nè, con Trát Men kia, mày là cái quần què gì mà lão cỡ vậy?”- Ngọc Trân đáng yêu của tôi lên tiếng, ôi cô bạn tôi đúng là nóng nảy.

“Tao là ai? Tụi mày biết được, chắc không có cơ hội lên giọng!”- Trát Men hất cằm.

“À, phải rồi! Jasmenya!”- tôi cười.

“Mày biết?”- Tuyết An tò mò hỏi tôi.

“A! Một bài toán cao cấp quốc gia, có vài đặc điểm của hình không gian rằng cái bạn thấy đôi khi không đơn giản như vậy và như thường lệ, bài toán càng khó, càng khiến người ta muốn giải nát nó. Như một người bạn của tao, muốn giải sạch và đơn giản hóa nó một chút!”

“Sau đó...?”- Tuyết An nhướn mày.

“Dĩ nhiên là, vứt nó qua một bên hay cho vào sọt rác. Nhưng cá nhân tao, có lẽ nên đóng khung treo ảnh kỉ niệm một chút!”

“Hai kẻ tào lao, coi kìa, tụi nó lại nói điên nói khùng!”

“Tám nhắm! tụi nó nghĩ chúng ta còn tâm trạng nghe giải toán sao?”

“Jasmenya thật cừ, thầy Minh có vẻ sợ kìa!”

“Còn phải nói, cậu ấy đúng là thật cool!”

Tôi phì cười.

Ha ha ha

Cái thời đại mà con người chỉ coi cái bề ngoài là quan trọng, dường như công lý cũng tạm bị gác qua bên và tạm gọi lũ người ấy ấy là chó hùa..

Hùa theo nhau và sủa theo nhau.

Thật đáng khinh.

P/s: tối ầm áp, mọi người ~~

18. Chương 17: Tôi Hôn

Hôn có vị như thế nào?

Sẽ ngọt như chocolate hay nhạt toẹt như miếng kẹo cao su đang nhai đang dờ?

Hôn thì sẽ như thế nào?

Sẽ hạnh phúc, mặt đỏ tim nhanh?

Giống như phim ảnh và ngôn tình ấy, sẽ huyền ảo như thế.

Cho đến hôm nay, tôi liền biết

Ồ, thì ra, hôn là như thế!!!

“Ha ha! Trông lũ chó hòa ấy ban nãy nghếch mặt ra vui chết mất!”

“Còn gì nữa? Hai cậu có chú ý nàng Trát Men cao cấp thánh nữ của chúng ta không? Mặt cô nàng hết như bị ăn phân ấy!”- tôi cười-” Tuyết An, ban nãy cậu thật cừ!”

“Cảm ơn!”- Tuyết An nhếch mép-” ngu ngốc như ba nàng ấy thì làm sao đây? Chơi chẳng vui gì cả!”

“Nhưng tao nói thật, tao thất vọng ghê chứ? Hối có một câu là cảm hòng rồi!”

“Chứ sao?”- Ngọc Trân cười khoái trá-” mày nghĩ ngoài phân, bô còn chứa được cái gì? Có ai đi mua bô để đựng óc heo hay muối i- ốt không?”

“Có lý!”- tôi gật gù...

À, lý do cho màn cười này, là do ba cô nàng ngu độn nào đó!

Khi đang mạnh miệng lớn mồm, ba cô nàng nào đó chợt cảm nín hoàn toàn trước câu hỏi của Tuyết An.

Ồi, nói thật là do ba cô nàng ứng xử ngu quá thôi! Chẳng là khi chúng tôi đang kể tung người hứng thì Lây__ Lết liền cao giọng:

“Phép tắc ở đâu? Đây là đâu mà cho phép ba người thích nói thì nói thích cười thì cười?”

Mọi người cười như thể chúng tôi là lũ ngu ấy! Ờ thì tôi đã muốn nhin chút rồi, nhưng khổ nỗi đâu phải ai cũng lơ là chó dại? Có người gặp chó dại bô dơ thì cũng có lòng tốt bắt chó lại hay đem bô vô sọt rác, vậy đấy!

Và Tuyết An bạn tôi, là loại người đó

“Ồ ha! Phép tắc ở đâu mà cho phép cô ngủ trong lớp như nhà vậy? Phép tắc ở đâu cho phép cô bạn Trát Men Xi Măng quý hóa được phép lớn lối với giáo viên? Hả hả hả? Mẹ nó, một lũ mất dạy vô giáo dục, à mà, tội mày mất dạy nên mới vô đây chứ gì?”

Sau đó?

Sau đó là bộ phim quay chậm ba con chó cảnh nào đó mặt đen như đít nòi cháy, biểu cảm như ăn phải phân. Ồ! Tập quen đi chứ? Người ta mua bô về để đi cơ mà! Thật nghiệp dư!

Ha ha ha, ba bộ mặt như chó ăn phân ấy, cả đời tôi cũng chẳng muốn quên!

Và quay lại nào, với giờ ra chơi cùng mấy món ngon miệng trên bàn. Tôi nhanh chóng đánh chén cùng hai cô bạn, mùi vị thật đáng yêu thích!

Sau đó, là một buổi tối vất vả với phòng gym.

Con gái muốn đẹp phải cố gắng, ờ, dù là tôi chả đẹp để gì cho cam, nhưng ít nhất cũng phải gọn gẽ đàng hoàng chứ?

“Nên nghỉ thôi! Em tập khá lâu rồi! Hôm nay em hăng hái nhỉ? Có gì vui sao?”- gã đỡ tôi xuống từ máy tập cơ, a, giờ thì mỏi quá rồi! Nhưng thú thật là lúc nhớ tới mấy cái biểu cảm nhỏ bé thú vị đó, năng lượng cứ thế dồn dồn lên não tôi cả thôi!

Thật vui!

“Uống chút nước đi! Em có tiến bộ vượt bậc rồi đấy! Lát tôi sẽ dạy em vài thế đòn !”

Tiếp nhận chai nước khoáng từ tay gã, tôi tu ừng ực hết cả hai phần ba, chủ yếu là do khát và đói. A! Tôi đã lỡ xài hơi bị nhiều năng lượng rồi!

“Em có thể không tập võ không? Lười biếng quá!”

“A! Không được rồi! Em phải tập thường xuyên đi!”

“Nản quá đi mất! Em hơi mệt!”

“Anh đã bảo em tập luôn đâu! Nghỉ ngơi một chút! Hôm nay em hơi hăng hái đấy!”

“Anh không biết đâu, hôm nay em gặp chuyện rất vui!”

“Sao? Cho anh đoán nhé? Em vừa chụp mũ được ba cô nàng bạn mới nào đó phải không?”

“Tất nhiên!” - tôi cười sảng khoái-” hôm nay đúng là vui chết được!”

“Em có vẻ thoải mái đấy! Đạo em trông em căng thẳng phết!”

“Là do ba con chó hôi nào đó thôi! Lại thêm phát hiện vĩ đại rằng nam thần đôi khi cũng là hòn rắm nữa! Aaaa, hôm nay coi như em được giải tỏa ít nhiều!”

Tôi cười không khép được miệng, thật sự rất vui!

“Aaa, không được cười nữa!”- gã đột nhiên nói

“Vì sao?” lấy cớ gì chứ? Cười cũng cấm sao?

“Em cười quá rạng rỡ, e là anh sẽ hôn em mất!”

“Cái con người này thật là...” hôn sao? Ai cho chứ? Nhưng mà gã như vậy, hôn, chắc cũng rất tuyệt nhỉ?

Aa, tôi ơi, nghĩ đi đâu thế này? Thật là....

“Anh đâu có đùa!”- gã cười nom xấu xa-” hay bình thường anh quá nhường nhịn em, nên em sinh ra gan to mặt lớn rồi?”

“Ai nói chứ? Rõ ràng là anh không dám!” Ôi tôi nghĩ gì thế này? Mẹ nó, cái con nhỏ ông ọ này là tôi sao? Sao tôi lại mong hân hôn mình nhỉ? Ôi, tôi điên mất!

“Aaaaa, em gan thật!”

Vậy hôn em đi, hôn em đi ^__^

Quá mê trai, sao tôi mê trai dữ vậy nè trời? ==^

Cuối cùng, gã cuối xuống, hôn tôi...

Hôn có vị như thế nào?

Sẽ ngọt như chocolate hay nhạt toẹt như miếng kẹo cao su đang nhai đang dở?

Hôn thì sẽ như thế nào?

Sẽ hạnh phúc, mặt đỏ tim nhanh?

Giống như phim ảnh và ngôn tình ấy, sẽ huyền ảo như thế.

Cho đến hôm nay, tôi liền biết

Ồ, thì ra, hôn là như thế!!!

P/s: ngọt văn đến rồi! Ngọt văn đến rồi~~

19. Chương 18: Tôi... Yêu?

Hôn....

Vị nhạt nhòa mà tâm lịm ngọt.

Hôn...

Đôi mắt mở to và gò má ửng hồng...

Nếu bạn, cô gái, yêu một chàng trai nào đó và thật dễ dàng để anh ta hôn bạn.

Vài người đã từng nói như thế...

Hôn sao?

Khi môi tôi chạm vào thứ non mềm nhũn nhụi ấy, tầng râu cụt lởm chởm của anh chạm vào tôi!

Không như ngôn tình, không như tiểu thuyết, chỉ như.... anh!

Anh... ôi, nghĩ gì thế này? Sao lại gọi gã bằng anh rồi?

“Sao?”- gã cười nhìn tôi sau một hồi hôn say-” em sẽ thách nữa chứ?”

Tôi nghĩ nghĩ, cười đùa.

“Em thách nữa, hôn tiếp nhé, anh!”

Hôn, lại tiếp tục hôn.

Cứ như không thấy chán!

Ồ, thì ra, hôn là như vậy!

Tôi thần thờ nhìn phía xa mông lung, ờ, tôi đoán lúc này mặt mình trông ngu lắm. Nhưng ai quan tâm chứ? Tôi có nhiều thứ để nghĩ ngợi hơn bây giờ. Dư vị nụ hôn ấy còn đang ỉn ỉn đâu đây nơi môi tôi và mùi sữa tắm của anh vẫn còn vấn vương bồi hồi...

Anh? Sao tôi lại gọi gã bằng anh rồi? Đáng chết! Quỷ tha ma bắt tôi đi, chỉ là một cái hôn thôi mà và đâu phải là cái gì to tát?tôi đang miên man cái quái gì thế này?

“Hey! Hôm nay lại đề cao phong trào đa sầu đa cảm à?”- Ngọc Trân nhanh nhẩu tiến lại, cô nàng đang vận một cái váy màu chàm pha tím nom chừng đắt giá.

Tôi tỉnh tã đánh giá một chút! Ôi thôi nào, cái đầm hợp với cô nàng quá đó chứ? Nhưng vấn đề là bạn tôi chịu mua, à không, chú ý đến nó sao? Ôi, Ngọc Trân đáng quý của tôi là một nữ hoàng ưa chơi nổi, ý tôi là, màu mè ấy!

“Cậu khua đầu ra bộ đầm này vậy?”- tôi vờ hốt hoảng, ờm, mũi tôi ngửi thấy mùi có chuyện vui đâu đây!

“Tõm quá đúng không?”- cô bạn bĩu môi-” đúng là gian thương mà, đáng chết! Vậy mà cứ cam đoan rằng sẽ đẹp lắm!”

“Anh chàng chủ ở Fashion_Frox kết cô nàng rồi!”- Tuyết An đứng gần lên tiếng-” ôi, trách cứ mà giọng then thùng như thế... Ngọc Trân, cưng yêu rồi!”

“Oa! Quá tuyệt luôn chứ! Cậu quên được tên Thiên hồ xí kia rồi à? Phải ăn mừng cái nào!”

“Bậy bạ! Quên thì có, nhưng đừng mong tớ thích tên nhây nhây như thằng cha đó! Cậu biết không?”- cô nàng giở trò nũng nịu vúi gấu áo tôi-” hấn lăm như hay lắm, chỉ toàn lên giọng với tớ! Đúng là một ông chú ham mê áp đặt!”

“Ồ! Ra chỉ có như thế mới trị được cậu à?”

“Ôi, Ngọc Trân bé bỏng nhà ta đúng là yêu thật rồi!”

Tôi và Tuyết An kể hững người tung một hồi, cho đến khi khuôn mặt kia cháy đen đến khét lẹt, chúng tôi mới trộm cười rồi buồn nhảy sang chuyện khác.

“hai cậu thật quá quắt!”- cô nàng lên án-” nói nhé! Có chết tớ cũng không yêu tên già ấy!”

“Không yêu? Tên già? Ngọc Trân, em dám?”- gầm lên một tiếng, phía sau chúng tôi là một người đàn ông đã qua ba mươi, râu tóc nhũn nhụi đang đen mặt giận dữ. Wow, xem ra Ngọc Trân nhà chúng tôi chết chắc!

“Chú... chú Phúc!”- cô nàng lấp ba lấp bắp.

“Chú? Hừ, xem ra tôi dạy em chưa đủ mạnh! Lại đây, đi theo tôi, cho em xem tôi chẳng thua gì tên nhóc Thiên linh địa linh gì gì đó!”

Nói đoạn, cô nàng bị lôi xềnh xệch đi! Dĩ nhiên là đôi mắt cầu cứu đó đang hướng về tôi và Tuyết An rất mãnh liệt nhưng mà, amen, Ngọc Trân à, tụi này đang giúp bồ đó!

“Ha ha! Hai người ấy quả nhiên còn trẻ con lắm! Nhưng phải như thế mới trị được coi nàng lông bông ưa nổi nóng của chúng ta!”- Tuyết An nhấp một ngụm ca ca nóng hổi-” còn bồ thì sao cô nàng đáng mến? Bộ dạng này chắc lại có một bước tiến mới với thầy gym đáng kính của chúng ta rồi phải không?”

“Thật ra có chút...”

“Ồ, kể nghe xem!”

“An, nếu người khác hôn cậu, cậu không bài xích, cái cảm giác như là... nó nên như vậy, xinh đẹp như vậy.... ý tớ là... không biết dùng gì để diễn tả, ôi, tớ quá ngu dốt trong việc diễn đạt nhưng mà, tớ tạm hiểu, không ghét mà còn có phần mê luyến... nụ hôn đó!”

“Yêu...”

“Hả?”- tôi ngu ngơ hỏi lại.

“Yêu! Bạn thân mến, tôi nói, cậu yêu rồi?”

Tôi? Yêu gã.... sao?

Thật ư?

“Jasmenya! Thì ra cô tiếp cận tôi là có mục đích!”- Lãnh Phong tức giận hất tung mọi thứ trong phòng. Vừa nãy hay tin bang của hắn bị tấn công, chìm trong tổn thất.

Hắn nghĩ mãi, chỉ có thể là người đó!

Ha ha ha! Thật nực cười!

Người hắn nghĩ là yêu là thương, người mà hắn chia sẻ bao thứ, người duy nhất biết yếu điểm của Evil_Kick...

Vịn chặt tay lên bàn, mười đầu ngón tay co chặt kìm nén sự tức giận khôn nguôi!

Jasmenya, thì ra, cô đang lợi dụng tôi!

Bên cạnh, Thiên và Minh bạn hắn, cũng đang phần nộ không kém, nhưng mà, mỗi người một suy nghĩ ...

Cuộc đời, căn bản là một ván cờ và chúng ta tùy thời cơ chính là kẻ chơi cờ hay con cờ....

Kẻ chơi cờ.

Tôi không biết, có bao nhiêu kẻ đang điều khiển những ván cờ ở đây, nhưng đơn giản mà nói, họ đang chơi cờ vì rất nhiều động cơ.

Trong đó, có yêu.

P/s: ha ha ^^ không phải chỉ mình gã biết ngư ông đắc lợi đâu nhé; còn một đại boss chưa lộ mặt à nha

20. Chương 19: Tôi Nghĩ.

Yêu ư? Nói thế nào nhỉ?

Tình yêu, căn bản rất đẹp.

Và em, căn bản, hình như đã yêu anh!!

.....

Đêm, khi mà chúa tể bầu trời buông xuống tấm rèm cửa của vũ trụ và dính lên căn phòng đêm tươi đẹp bằng ngàn vạn vì sao.

Người ta nói, trời đêm luôn đẹp và huyền ảo, nhưng ở nơi thành thị, với ánh đèn đường và những câyplash hay neon, người ta ít thấy, hoặc ít chú tâm đến sao hơn.

Phụ nữ, thật ra cũng giống một thị thành vậy!

Con người ta luôn bị hào nhoáng trước bao phố xá đẹp xinh nổi bật bên ngoài, họ nào đâu quan tâm nhiều đến một biển sao nhẹ nhàng giữa trời đêm, chính là tâm hồn mong manh và tươi đẹp thuần khiết nhất.

Tôi ngồi đó, vùi đầu vào vài cuốn sách mà Tuyết An cho mượn. Sách rất mới, hết như cô nàng chẳng buồn đọc hay ít ra, có lẽ An nhỏ bé của tôi giữ gìn chúng quá tốt!

Ba tôi gõ cửa và bước vào, tôi ôm chầm lấy cái bụng ấm của ông.

Bụng to như bụng gấu, thật êm và ấm.

“Ba...!”

“Có chuyện gì sao con gái?”- ông vuốt tóc tôi-” con trông rất rối rắm!”

“Ba .. yêu một người.. là như thế nào?”

“Yêu cũng có định nghĩa sao?”- ông đỡ tôi nằm xuống nệm êm, hôn trán, sau đó đắp chăn cho tôi, dịu dàng nói-” con gái, con chỉ mới mười sáu tuổi và tình yêu đầu đời luôn rất khó nói kết quả! Đôi khi, con chỉ đang cảm kích hay bầu vùi vào tình yêu ảo tưởng nào đó sau một cơn mơ dài!”

Ba dịu dàng xoa xoa mái tóc tôi, mỉm cười.

“Ngày xưa, khi ba theo đuổi mẹ con, ba cũng là người đến sau. Con gái, con có nhiều lựa chọn! Nếu anh ta yêu con, anh ta sẽ đợi được! Đợi được con lớn và trưởng thành, đợi được con khi tìm con đã đủ chín chắn và phân minh được lòng mình! Con gái, con còn non trẻ, nên sống thật đẹp như con nên thế!”

“Ba!”

“Con gái, ngoan, ngủ đi và đừng lo bận! Con còn cả đời để yêu thương!”

Tôi im lặng, chìm say vào màn đêm.

Ba tắt đèn, ra ngoài và con tim tôi đã được ủi an nhiều lắm!

Đúng ha, tôi còn trẻ mà! Và tôi còn cả đời để yêu thương.

Hãy cứ để con tìm lòng lạnh đã, hãy cứ để nỗi đau mang tên Lãnh Phong hoàn toàn chìm vào đáy đại dương.

Gã, yêu tôi...

Vậy, gã sẽ đợi được chứ?

Khi con tim này lạnh lặn, cũng là lúc tôi sẽ trả lại gã, câu trả lời xác đáng mà không nhiễm chút bông bột bầu vùi!

Anh, nếu yêu em, xin hãy đợi em!

.....

“ồ! Quả nhiên là tuổi trẻ háo thắng, chưa gì mà Bkack_Paradise và Evil_Kick đã công khai giao đấu!”- gã cười khinh khi nhìn xấp giấy tờ-” quả nhiên nên giết chuột khi chúng còn non ngu, lũ nhóc này tuy lợi hại, nhưng quá bộp chộp!”

Nhấp một ngụm rượu mát, gã nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có gì mới nữa không?”

“Theo thông tin trà trộn được, chúng ta có bạn đồng hành!”- một người còn lại, một thanh niên nom bặm trợn lên tiếng, giọng anh ta ồm ồm và sánh như kẹo đặc-” có một bang phái khác đang nhảy vào! À không, cũng như chúng ta, bang này xem ra đã có chút chuẩn bị!”

“Ồ!”- gã nhướn mày, thú vị thật-” tên? Mục đích!”

“Không biết!”- người thanh niên kia lắc đầu-” toàn bộ ta có là cái tên ‘Đen’ !!”

“Đen?”- gã nhúu mày, Đen ư? Kịch tình vốn dĩ đâu tồn tại?

“Nó được thành lập bao lâu thì chưa biết, với bang chủ theo như điều tra, là một người nhưng cũng là nhiều người!”

“Thế thân?”

“Đúng vậy! lúc là một lão già, khi là một thanh niên! Thậm chí còn xuất hiện là một thiếu nữ, một đứa bé, một con vật!”

“Hay ho thật!”

“Tài liệu về ‘Đen’ rất ít, không như Black_Paradise hay Evil_Kick, ‘Đen’ hành động rất bí mật và gần như không công khai, thậm chí, có người còn cho rằng, ‘Đen’ đủ mạnh để diệt mọi bang phái!”

“Bí ẩn?!”- mi tâm gã nhúu thật chặt. ‘Đen’, sao lại lệch như thế? Từ lúc gã đến đây chỉ chuyên tâm giúp cô, chuyên tâm tiêu diệt hậu thuẫn của nam chính nữ chính, lẽ nào lúc đó, gã đã vô tình để lại hậu quả?

Rối thật!

“Thái độ của họ bây giờ như thế nào?”

“Họ? Quái lạ lắm! ‘Đen’ không có quá nhiều giao thiệp với các bang phái khác, dĩ nhiên là kể cả chúng ta! Nhưng xét theo hành động, có vẻ ‘Đen’ cũng đang muốn diệt Bkack_Paradise và Evil_Kick!”

“Tốt! Trời giúp ta! Tiếp tục chia rẽ cả hai bang phái, tôi muốn cuộc chiến này được nâng cao! Gửi tin cho người nằm vùng, hãy khuấy thêm một chút vào làn nước động này!”

“Đồng ý! Còn ‘Đen’ thì sao?”

“Họ tạm về phe ta, nhưng cũng chẳng biết tâm đám đó là cái gì, cũng mau cho người qua đó điều tra, còn nữa, đề phòng sơ sót, ngay lập tức tìm mọi thông tin về ‘Đen’!!!”- gã phân phó-” tiếp tục tiếp vũ khí cho hai bang phái đó! Hàng tốt! Để cho họ tăng thêm ý chí chiến đấu!”

“Vâng, thưa đại ca!”- nở nụ cười sáng, người thanh niên kia cất lời.

“Đại ca?”- gã lặp lại, cười.

Cô bé, vì an bình của em, anh nguyện nếm mọi nguy tối trần gian.

“À .. cho người bảo vệ ba người này! Đặc biệt là cô gái ở giữa!”- Đưa ảnh, môi nhếch lên.

Người con gái của gã, chính là dù trời đất có sập, cũng phải qua tầng chống đỡ của gã dành cho cô!

.....

ngày hôm sau, tại một quán bún đông người, kín chỗ

“Phục vụ! Cho một tô đi!”

“Có ngay!”

“Lau bàn đi!”- người nhân viên văn phòng nói-” cái cục đen đen này là gì? Xem kĩ đi!”

“Vâng!”- người phục vụ chạy lại.

“Lau bàn sạch một chút!”- anh ta cau mày-” Bà chủ à, nhớ cho thêm ly nước chanh, khoáy đều tay hơn hôm bữa một chút nha!”

“Xin anh đợi một chút, sẽ có ngay ạ!”

“Cho thêm nhiều thịt và huyết, tiền bạc không thành vấn đề!”

Anh ta vừa nói xong, ánh mắt người phục vụ liền ánh lên một nét mới.

Ma mãnh mà âm u

“Vâng, sẽ theo yêu cầu của quý khách!”- người phục vụ mỉm cười.

Hệt như ánh mắt ban nãy, không thuộc về anh ta.

21. Chương 20: Tôi Phát Hiện.

Màn đêm lại nối tiếp màn đêm!

Người ta thường hay kháo nhau rằng, đêm rất đẹp, và những nghĩ suy về đêm luôn sâu sắc và đáng giá hơn thường ngày.

Tôi ngồi một góc quán bar, nhẹ nhàng nhắm môi cốc champagne mát lạnh.

Viên đá trong suốt hết như cái cốc pha lê đang bao đựng nó vậy.

Thật ngon, cũng thật ngọt!

Nhai nhai thêm ít nho đen tuyệt đến từ vùng đất nào đó ngoài kia đang được bày biện trên cái đĩa tinh xảo sáng choang.

Thật ra nó cũng không hẳn là quá tuyệt, ý tôi là đôi khi bạn ra chợ đặc sản và vốc một bọc gì đó có khi còn ngon hơn món tôi đang nhâm nhi đây, nhưng dĩ nhiên, cái danh món ngoại là thứ làm nó thêm đắt giá!

Hữu danh vô thực, ý tôi là, à, đôi khi cái vô danh cũng có đầy khí chất!

“Rầm!”

Ô! Các nàng tiên nữ thị hoàng của chúng ta đến rồi! Bạn tò mò vì sao tôi biết ư? Vì cái động tác đá méo cửa bất chấp tiền bồi thường kia chứ sao? Và tại sao tôi lại không rời nơi xúi quẩy đặc mùi bồ xí này ư? Vì cần bản, ai lại đi sợ mấy cái bồ biết sửa chứ? Nhất là khi ba cô nàng nào đó đã thành... à, phân đã có bồ hay chó đã có ve! Đại loại vậy!

Trát Men hôm nay trông có vẻ cáu giận và cô nàng chọn một chỗ khá gần tôi! Wow! Hay đấy!

Rất dễ để hành động!

Ok! Bạn à! Tôi đang nói hành động đấy, chính xác là tôi có mục đích!

Vài hôm nay các nam thần và thánh nữ của lớp tôi hay đúng hơn là của cả cái tội bồn cầu thiếu nước đang có xích mích!

Họ lườm nhau, đá xéo nhau, và khóc bù lu bù loa vì nhau!

Tôi chỉ muốn hỏi, các người đến đây để học hay đóng tiểu thuyết ngôn tình? Dù sao đi nữa, có kịch coi cũng hay.

Nhưng con gái hơn con trai ở nhiều chỗ, trong đó có cái gọi là giác quan thứ sáu! Và ơn trời, linh cảm của tôi thuộc loại đúng bậc nhất đấy!

Tôi nhìn ra được, xích mích của đám nào đó, có bàn tay của gã...

Hệt như một sự liên thông, khi đạt đến một độ hiểu biết nào đó, bạn sẽ dễ dàng nhận ra, chỉ cần việc nào có sự đụng chạm của người kia, bản thân bạn liền tự động phát giác.

Tôi nhìn ra, gã đang có suy tính.

Và, tôi muốn giúp gã!

Ok! Tôi ngu dốt và xấu xí, tôi chỉ biết ăn chơi và đua đòi, cho nên, ha ha, ai mà thèm bung dù phòng bị tôi chứ?

Mối nguy hiểm, đôi khi đến từ những vùng bùn vô hại ấy!

Đừng quên bạn yêu dấu, trong bùn, có sen đấy!

Tôi thẳng lưng lên nghe ngóng, giọng của nàng Trát Men nâng cao!

Thật ra, giọng cô nàng nghe khá hay đấy chứ? Nó làm tôi nghĩ đến một thiết kế vĩ đại về bồn cầu có nhạc đi kèm, giúp người dùng đi nhanh hơn!

Oa, phải nói với ba tôi thôi, có khi thu về bọn ấy chứ!

Ôi, nữ thần Trát Men vĩ đại, nếu bồn cầu biết hát được thông qua và bán chạy, tôi sẽ biết ơn cô nàng biết bao!

“Sao rồi!”- Giọng cô nàng lạnh tanh, ý tôi là, dù làm gì nó cũng trở ra chẳng truyền cảm tí nào cả!

“Chị hai, năm toán của chúng ta lại bị hạ!”

“Mẹ kiếp! Mà đừng nói là do Evil_Kick nữa đấy!”- giọng Lây Lết bắt đầu nâng cao, ừm, tôi nên thêm chức năng điều chỉnh tông cho bồn cầu biết hát nhỉ?

“... chính là họ!”

“Mẹ nó, ba thằng kia điên rồi! Thì ra chúng tiếp cận ta có mục đích!”

“Chị hai, làm gì bây giờ?”

“Tình hình cụ thể?”

“Ta chỉ còn non năm trăm người đang phân tán, Evil_Kick còn cỡ một ngàn, tuy vậy ta hơn họ ở chỗ vũ khí! Bang ‘Diệt’ đã hứa cung cấp vũ khí cho ta dĩ nhiên là với một mức giá khá tốt! Có vẻ như bang chủ bang đó cũng rất sợ ta!”

“Ha ha! coi ra họ khôn lanh!”- Jasmenya mỉm cười-” nói với họ chỉ cần ngoan một chút, sau này chúng ta sẽ hậu thuẫn họ ít nhiều!”

“Dạ, chị hai!”

“Nói rõ thêm về tình hình đi!”

Sau nhiều câu chữ, cuộc hội thoại nào đó kết thúc! Tôi vờ diễn tròn vai, đung độ Trát Men và cái vãi. Sau đó, họ tổng tôi ra ngoài.

Mỉm cười, Trát Men y nha, là do cô ngu đấy nhé! Có thể, cô giỏi nhưng kinh người quá rồi!

Lên taxi, tôi chạy một mạch đến nhà vệ sinh công cộng trong địa bàn thành phố, khá gần chỗ gã. Bước vào phòng, đóng cửa lại.

Tay sờ lên đầu, nơi búi tóc được xịt keo to đùng cứng ngắc, móc ra cái đập đá có chức năng thu âm!

Trát Men y nha, là do cô quá khinh tôi thôi! Cô còn chưa tìm hiểu rõ về tôi cơ mà!

Nhìn phần thu âm được lưu lại kĩ càng, ha ha, kế hoạch đánh nhau ở bến cảng? Mua vũ khí hạng nặng? Tôi tin chỉ cần biết chúng, gã sẽ làm cho ai đó ê chề đau đớn!

Đi bộ đến LD_gym, như mọi đêm, nó đóng cửa im ỉm! À không, thật ra cửa có mở, rất rộng.

Giác quan thứ sáu của tôi lại dâng lên hơn bao giờ hết, tuy vậy, tôi vẫn tiến vào!

Có mùi nguy hiểm, nơi này có chuyện ư?

Căn phòng, có chút tối!

Tôi ấn công tắc, ánh sáng chói lóa lại phùng lên dữ dội, các trục đèn xoay và bóng huỳnh quang đua nhau tỏa sáng mạnh mẽ. Hệt như, được giải phóng!

Người thanh niên vai hùm mặt gấu đang ngồi trên bộ sofa màu đen gỗ cháy, khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra. Thấy tôi, đôi mắt hung ác đỏ nheo lại dận giữ.

Ồi, tôi phát hiện giác quan thứ sáu của mình thật lợi hại!

“Em, có biết mình vừa làm điều ngu ngốc gì không hả?”- gã gầm lên, tức tối, phẫn nộ và sợ hãi!

Tôi phát hiện thêm một điều!

Gã biết tôi đã làm gì!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-yeu-anh-di>